

Сонетни Записки

ТОМ I

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2015

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

1.

Любов! Ти, майка на Омразата
И рай, изпъстрен със нещастия!
Ти смесваш в сладка неприязън
Мед и отрова, гроб и страсти!

Ти вдъхваш жизненост на вещите
И смърт на живите създания –
Целувките ти са горещи,
А споменът ти е ридание.

Безумието е лекарството
За неподвластните ти бедствия,
Които безразделно царстват
Над староста ни и над детството.

Лекарството е безвъзмездно
И е напълно...безполезно.

2.

Обичам да си съзерцавам скуката,
Когато тя разпалва любопитството ми,
Обичам да се вслушвам във поуките ѝ,
Но без да съжалявам ако липсват.

Не е ли скуката като пустинята,
Която ме прегръща днес отвсякъде
И все по-силно властва над годините ми,
И все по-плътено ме притиска пясъкът ѝ?

Но в нея има зов за лъчезарие,
Макар примесен често с отчаяние
За някога мечтаната България,
Която тъй безумно пропиляна е.

В Сахарата на днешните чиновници
Аз произвеждам пясъчни часовници.

3.

Защо почитеността е тъй оскъдна,
Щом я прославят папи и царе? –
Обречена за жертва правосъдна,
Тя със предимство винаги ще мре.

Човеконенавистници ликуват
По цялата покрусена земя,
Живот и смърт продават и купуват
Във името на златната ламя.

Възмездие за вечната им злоба
Е, че вървейки в своя гладък път,
Отправят те невинните към гроба,
Но все пак нявга също ще умрат.

А честните със тъжно умиление
очакват бъдещите поколения.

4.

Разпънат съм върху невидим кръст,
И болките от него ме изгарят,
А злобните гълпи околоръст
“Разпни го!” не престават да повтарят.

Пригвóзден съм чрез моите мечти,
Лъжа е, че ще мога с тях да литна,
Светът мечтите няма да прости,
Те прицел са на завист ненаситна.

Свободният ми ум поражда вой
Сред малки и големи колективи –
Безименни зад своя сив безброй,
Те настояват всички да сме сиви.

И уповават мисълта си мръсна
Във вярата, че няма да възкръсна.

5.

Не му остана време за приятелства,
Увлече се по шеметни стремления
С утехата, че няма там предателства,
А само обичайни неврастения.

Живееше край тяхната несбъднатост
С трохите на надежда за безсмъртие,
Разчиташе на щастие в Отвъдното,
В което вярват всички тъжни търтеи.

Безсмъртието се оказа бедствие,
Затворено в корема на годините,
Като богоподобно съответствие
И следствие, лишено от причините.

Сега в мечтаното богоподобие
Той съзерцава своето безплодие.

6.

Зарадва го голямото събитие,
Хилядократно че олекна левът,
А той – човек без всякакво покритие,
Несетно стана на шейсет и девет.

Участник бе във три деноминации,
Превърна чужда бедност в свое злато,
Устройваше на властите овации
И плащаше с покорство във предплата.

Успяваше да надживее кризите,
Заветите превърна в траен завет,
А честните? – О, нека да навлизат те
Във блатото му, за да се поправят.

Макар и хитър, той не подозира,
Че старостта не се деноминира.

7.

Годините на коленопреклонност
Ни подариха безметежна старост
И ни приготвиха удобно лоно
В безименната зев на календара.

Излъгахме ви, че не сме виновни
За ада ален, който тук настъпи,
За да пребъде дружбата вековна
На вождовете безнадеждно тъпи.

Ще жалим за убитите герои,
Сълзи ще леем, че умират лесно,
Мечтаейки за здравите устои
На всенародно бъдеще чудесно,

Когато всички ще тръбим безспир,
Че сме борци за дълготраен мир.

8.

Тревожно изтърпяваме заблудите,
За да забавим бягащото щастие,
С което безнадеждно все се трудим
Да разкрасим греховните си страсти.

Изпълва ни то с нежни безтегловности
И обещания за сладки вечности
В замяна на платената готовност
Да се простим със своята човечност.

Притръпнахме от многото компромиси
И опити да прекроим съдбата си,
Преглътнахме позора от погрома си
И влязохме в Историята с гратиси,

А там спечелихме Международната
Награда за място във Преизподнята.

9.

Във ада няма свобода и робство,
Там всички обитатели са равни,
Без помисъл и устрем към господство
И без съзнание, че са безправни.

Това е участ и на всеки дявол,
Затънал и оплетен в адска прежда,
Макар без някога да е признавал,
Че той се труди също без надежда.

Мъчители и жертви са призвани
Безсменно да са заедно навеки
Във ада покрай врящите казани
По правилото “всеки срещу всеки”.

Така чрез колективното нещастие
Се ражда митът за народовластие.

10.

Старостта със своята безполовост
Е плодът на дългия живот,
Като страшен и трагичен холокост,
Тя превръща дните във хомот.

Грозна ли е тя? Безспорно грозна е,
Но по-грозни са следите в нас,
Запечатани след грандиозната
И безсмислена борба за власт.

Всичко свърши. Само пропиляното
Време продължава да боли
И да ни изпраца към коляното
Ревматично парещи стрели,

За да ни напомня непрестанно,
Че в смъртта ни няма нищо странно.

11.

Мечтаем всички за прекрасно бъдеще –
Тъй недействително и тъй задгробно!
Пророците, гадаещи и съдещи,
Ще го направят ли правдоподобно?

То удовлетворява всички вкусове,
На просяка и краля е по мярка,
Не го заплашват вулканични трусове,
Съдбата само му е господарка.

И точно тя се вмесва непоканена,
Когато нищо лошо не очакваш,
Мечтите ти превръща във страдания
И няма на кого да се оплакваш...

Тъй всяко светло бъдеще се плаща
С едно и също тъжно настояще.

12.

Огромно множество от хора-личности
Със своите различия и сходства –
Творци, лъжци, герои и двуличници,
Се стапят всички в думата “народност”.

Възниква политическа граматика,
Нарочно упростена и удобна,
Във нейната теория и практика
Народът става твар едноутробна.

“Народът каза...” и “Народът чака ни...”
Убиват мнението на Човека,
Защото той, с очи от гняв разплакани,
Е сплескан в колективна картотека,

За да изстрада следващото зло
От множество в единствено число.

13.

Последен край е краят на стремежите,
Там дето свършват те, започва Нищото,
А Нищото е океан безбрежен,
Във който всичко друго е излишно.

Обхваща те спокойствие небивало
И чувство за приятно равновесие,
Коего Естеството е разкривало
Единствено пред твари безсловесни.

Не искаш, не очакваш, не копнееш,
Не проявяваш никакви пристрастия...
Ти и да плачеш вече не умееш
Нито от горести, нито от щастие,

И само пулсът в черепа плешив
Ще ти напомня, че си още жив.

14.

Животът е възникнал във Вселената
Като случайна грешка на Създателя,
Природата била озлочестена,
Протести тя обаче не изпратила.

Растели си на воля водораслите,
И палмите, и розите, и лаврите...
А папратите? – също волно расли те,
Със тях за да обядват динозаврите.

Било е всичко ведро и безкористно,
Дордето са се пръкнали човеците
Ведно със задължението горестно
Да превъзпитат австралопитеците.

По този повод днеска на планетата
Най-важен дял се пада на ченгетата.

15.

Безбожието е добро убежище
За хората във случай, че не страдат,
Но болките, непоносимо режещи,
Ги пращат там, където почва адът.

От ада и от неговите ужаси
Се ражда образът на божествата,
Със него вечно разумът ни служи си,
За да спаси покоя на душата.

Дали да вярваме във Всемогъщия?
Нима това е повод за тревога!? –
При всяка нужда, като хляб насъщен,
Ще сътворяваме наново Бога,

Защото най-божественото свойство е,
Да обещаваш здраве и спокойствие.

16.

В Дървото на живота обезлѝстено
Се взират днес търсачите на Истина
И чакат ред за своето участие
В присаждането на човешко щастие,

Те искат сред пустинното безводие
Дървото да пращи от плодородие,
За да получат двойните си порции
Тълпите лакоми на царедворците,

И, както нявга в Райската градина,
Да поохранят близките роднини...
Ако останат някакви запаси,
Ще има и за трудовите маси.

Така тъгите ще се ликвидират
И хората щастливи ще измират.

17.

Един ръководител на държавата,
За да прикрие своето безличие,
Изрече клетва в името на Славата:
“Държавата не може без величие!”

Подеха думите му вестникарите
И ги пресътвориха във заглавия,
Така че и овцете, и овчарите,
Забравиха за своето безправие.

Обвзе ги заразителната мания,
Да мислят, че са сред богоизбраните
И както на предизборна кампания,
Започнаха да удрят барабаните.

Остана да получат с бърза поща
Величието, спуснато от вожда.

18.

Дали грехопадението някога
Създаде в рая толкова тревога,
Че хората чрез него си навлякоха
Ненавистта възвишена на Бога?

По-вероятно е за назидание
Да е съставен на греха проекта
Във някое секретно заседание
С участие на дяволската секта.

Това от библията подразбира се,
Защото в тази книга твърде свята
Се чувства често и на ада мириса,
Когато става дума за змията.

Не, няма според мен грехопадение,
А само нагласено съвпадение.

19.

Голият човек е Праистория,
Той изкупва всичко с голотата
И си има своя територия
На Чистилището пред вратата.

Модата преобразява дрехите,
С помощта на хиляди лукавства,
От които ражда се утехата,
Глупостта навеки че ще властва.

С тях приют изграждат на химерите,
За да влязат в него празнодумните
И чрез ордените по реверите
Да превръщат в умни малоумните.

Не напразно Ева и Адам
Не са знаели какво е срам.

20.

За кораба ми старите пристанища
Отдавна са затворени наглухо
И затова налага ми се, ща не ща,
Да преживявам как да е “на сухо”.

Останаха ми хубавите спомени
За пътешествията ми предишни,
От бездните на Времето отломени
Чрез дните на сезоните годишни.

В какви ли не най-невъзможни протоци
Съм влизал без по карта да се готвя
И с риск носа си да покрия с отоци
Не съм пропускал шанс да пусна котва,

За да узная със сърце присвито,
Че моето корито е пробито.

21.

Понякога си мисля, че склерозата
Не е беда, а божа благодат,
Която ме спасява от угрозата
Да стана мъченик на този свят.

Когато спрат телесните ми щения
И стихнат пламъците на страстта,
Остават здрави сънните видения,
Със образи да хранят мисълта.

Те ми възвръщат сладката идилия
На пълноценен вътрешен живот,
Предпазват ме от старческо безсилие
И от названието “идиот”,

Защото то е първо сред наградите,
С които ме удостояват младите.

22.

Надеждите убиват нашто щастие
Със своите красиви необятности,
Когато ни изпращат за причастие
Във храма на добрите вероятности,

За да запълним дните си с очакване
И с нивга не пресекваща загриженост,
На бога да се молим до преграждане,
За да го лъжем със любов към ближния.

Умира времето ведно с годините...
Остава само нашето безумие,
Което ни помага сред руините
Да търсим утешение във думите.

От тях се ражда глупостта поредна,
Надеждата ни че ще мре последна.

23.

Жертви сме на две противоречия –
От една страна е Свободата,
А от другата е Воля нечия,
Да е в подчинение тълпата.

Може ли да има равновесие
Между тъй неистови стремежи? –
Трябва някоя научна сесия
Този факт със такт да отбележи.

До тогава ще търпим без ропот
Как защитниците на правата
Стават все деспоти, щом докопат
Управлението на страната.

Тъй изплаща честно своя дълг
Към овцете кротки всеки вълк.

24.

Честността е враг на политиката –
Постоянно на делата пречи тя,
Затова обикновено викат я,
Само за да украсява речите.

Ако някой е почтен хронически,
Начинът да се оправи лесен е –
Съучастниците политически
С общи сили готвят го за бесене.

Тъй запазват чисти парламентите
От натрапниците с честно мнение,
За да тържествуват там агентите
С предплатеното си поведение.

Честността е хубава приумица,
Но за нея – никому ни думица!

25.

Обвземат ме съмнения, когато
 Революциите са безкръвни
За да може в нявгашното бласто
 Буренът отровен пак да цъфне,

Когато сред предишни кръвопийци
 Чрез променянето на боята
Раждат се предрешени убийци
 В името на пролетариата.

Народът бърза да им се зарадва
 С вяра, че променя се живота,
Над врата повисва нова брадва,
 Нова кръв закапва от хомота...

Твърде много нещо се обръща,
За да бъде пак едно и също.

26.

Самотата най-често е избор,
Доброволен, макар малко глупав –
На живота край мътния извор
Печелившият номер е групов.

Погледнете тълпите безсилни,
Подредени във строй многочислен,
Как, подхранвани с думи обилни,
Се предпазват от дълбокомислие.

А самотникът бавно се тътри,
Все затворен за всички наоколо
И със поглед отправен навътре
Не участва в борбата за кокала.

И си мисли във своето безправие:
“Моят път е посмъртно най-правия.”

27.

Той бе като много властници –
Имаше си съучастници,
Даваше им насърчение
За безбройни престъпления.

До рушвет не се допираше,
Но паричките прибираше
Чрез подставени служители,
Уж от някакви дарители.

Не пропускаше моментите
Да си удържи процентите
И след само десет месеца
Мерцедесите му десет са.

За да оправдае подкупа
На държавата си гроб копа.

28.

Различията са родили Времето,
При пълната еднаквост то изчезва,
Изчезва и на бързината шемета,
А неподвижността е вечно трезва.

Движението е неразлично,
Защото всичко е едно и също,
Посоките ни няма да ги има,
Пространството само ще се поглъща.

И ще прилича всяка част на всичките
Без граница и ясна неподобност,
Едни ще са на всичките привичките,
Дори до най-последната подробност.

Но лошото във този свят без грешки
Е, че ще липсват същества човешки.

29.

Не се опитвайте да ме пробудите,
Когато съм в компания на лудите
И сън-сънувам, че във друг живот
Живея с образа на Дон Кихот.

В съвремените кротки, скучни делници
Отдавна липсват вятърните мелници,
Сразени не от някой рицар смел,
А от етажите на скъп хотел.

Напразно искам аз със меч и копие
Живот да вдъхна на една утопия,
Защото няма вече и следа
От кървавия блян за свобода.

Единствен, в крак със старите идеи,
Е напливът на нови дулцинеи.

30.

Във времето, когато всички пролети
Се струпяха в един-единствен ден,
Усетих как у мен се ражда волята
Да видя този свят преобразен.

Да знам, че угнетените свободни са
И че живеят без напътствен страх,
Че Злобата, могъщата негодница,
Не ще ме вкарва вече в смъртен грях.

Че вихърът на моето бездействие
Не ще парализира моя ум,
А хората, като едно семейство,
Ще завървят по мирен, светъл друм.

Но скоро стана ясно – всичко бе
Сън под обеззвезденото небе.

31.

Спомените ми са неспокойни,
Пълни със жестока неочакваност,
Те настъпват, тъжни и безбройни,
И за тях не съществуват лакмуси.

Но внезапно виждам, лъч че свети
И в тъгите се прокрадват трепети
От любов, като прекрасно цвете
Сред простора тягостен на степите.

И започвам да се чувствам в рая,
Обкръжен от своите мечтания,
Въпреки че винаги накрая
Те завършват с разочарование.

Онзи край, във който аз съм влюбен,
Става рай, когато е изгубен.

32.

На планината в синьото подножие
Родил съм се в един намръщен час,
Не са ме кръстили със слово божие,
Ни със светá вода, а с райски газ.

И затова обречен съм завинаги
От радости да бъда обграден,
Нещастията моят смях подмина ги
С надеждата, че те не са за мен.

А те като във банков влог се трупали
И чакали удобния момент,
Когато път архангелите глупави
Ще сторят на Химика-президент

И моята оптимистична вяра
Ще пробва той в казана с вряща сярá.

33.

Воюват помежду си политиците
За власт, пари и за суетна слава,
Един-друг назовават се мръсници те
И винаги навярно имат право.

Страната ни до пропастта докараха
И весело във нея ще я тласнат,
Остава днес да видим в надпреварата,
Кому да се усмихне това щастие.

А докато се наумуват тъпите,
Останалите гледат ги безстрастно,
Учудват се как могат да постъпят те,
Щом да търпят е толкоз безопасно...

И вижда се как с тъжно преклонение
Народът се превръща в население.

34.

Дори и дяволът не би се сетил,
Макар че злото неговото знаме е,
Как най-доходоносна добродетел
Е станало човешкото безсрамие.

То пълни парламента сто процента
И украсява няколко Бългarii –
Да си безсрамен днеска комплимент е
И знак за преуспяващо бездарие.

Приемат го за форма на нормалност
При “политическото равновесие”;
То “безалтернативната реалност”
На “висшите държавни интереси” е...

А после от активните безсрамници
Се раждат най-големите измамници.

35.

Изчезват щедрите производители
На щастие във този куклен свят,
Настъпва времето на заместители
И всенароден пъстър маскарад.

Гърмят в несвестен грохот стадионите,
Препълнени със хора като нас,
Готови са да плащат милиони те
За правото на малко чужда страст.

Със чужди страсти днес се инжектираме,
За да избегнем оня страшен миг,
Във който разберем, че с тях умираме
Като от най-опасен наркотик.

А засега не искаме да знаем,
Че чувствата ни често са под наем.

36.

Доволни сме, че във света на книгите
Героите не ни изневеряват,
Придържат се към хода на интригата
И никога не си променят нравът.

Те тъй ще си остават зад оградата
На окончателната си промисъл, –
Макар да не желаем, Илиадата
Завършва, както Омир е предписал.

Така ще става винаги във целия
Безкраен ред от драми и романи –
Лаерт все скача в гроба на Офелия
И ще умре, каквото и да стане.

Но във живота ни от кръв и плът
Нещата са различни всеки път.

37.

Поетът е със собствена Вселена,
Там сам си е наследник и предшественик,
В обителта, от него учредена,
Той вечно е и жертва и нашественик.

Той не харесва стиховете чужди,
Приема ги с презрително търпение
И всичките си поетични нужди
Задоволява с лично вдъхновение.

Недоумява как тъй в обществото
Не го удостояват със внимание
И все го отклоняват от креслото
На депутат в Народното събрание.

Нима не виждат в погледа му бистър,
Че той отдавна става за министър?

38.

Отдавна хората са разделени
В далечни паралелни светове
И всеки там поединично стене
С надежда любовта да призове.

Не, няма кой да чуе всички вопли,
Завихрени в томителен въртоп,
Молитвата отказва да ги стопли
На самотата в зиналия гроб.

И всеки чака, чака, дълго чака
Да свие общо с някого гнездо,
Накрая вижда – щастието в брака
Е като чакането на Годо...

А Господ продължава да търпи
Теглото на самотните тълпи.

39.

Общуването ни раздалечава,
Тъй както нищо друго на света,
Защото често нямаме представа,
Че всичко свършва, даже Вечността.

Изчерпват се любимите въпроси,
Изстива бавно огнената жар
И виждаме как бъдещето носи
За нас предназначения товар.

И чувстваме – като балон се пука
На щастиято образът мечтан,
А вместо него скука, сива скука
Потапя всичко в своя океан,

За да прозрем, че нашето общуване
Е постепенно станало робуване.

40.

Капанът на случайността ни сграбчва
В непредсказуемите си обятия
И без да пита мигновено смачква
На Разума исконните понятия.

Случайността изглежда без причини,
Подобно на човешкото безумие,
Което през последните години,
Под формата на водопад от думи е.

Тя силните громи без предпазливост
Със страховитото си правосъдие –
Въздава безпристрастна справедливост
И на Възмездието е оръдие.

Така успешните ѝ попадения
Изглеждат като сладко отмъщение.

41.

От стадната природа на човека
Навярно произтича злополуката,
Която ето нá – стотина века
Измъчва учените и науката.

Защо от толкова отдавна Индивида,
Тъй страстно устремен към свободата си,
Търпи такава тежка пирамида
От господари върху рамената си?

Напразно търсим симпатична мутра
Сред хилядите им превъплощения –
Министър, цар, раджа на Брахмапутра,
Те всички искат сляпо подчинение.

И получават го... Защото етиката
Е винаги по-слаба от генетиката.

42.

В държавата ни неголяма
Днес политиката е яма,
В която не един подлец
Минава за мъдрец и спец.

Горкия гласоподовател
Го обявяват за предател,
Ако във изборния ден
Не стане син или червен.

Макар и разлика да няма
В предизборната им програма,
Тук всички партии твърдят,
Че сочат най-добрия път –

Кога, за колко и къде
Нас някой ще ни продаде.

43.

Възторгът от щастливата посредственост
Е важен витамин във политиката,
Чрез който доверчивата общественост
Узаконява злата власт на Кликата.

Днес Кликата, преподчинила всички ни,
Предлага най-различни безизходности
Във хода на безкрайното боричкане,
За да укрепва нашата негодност,

И за да спрат душевните контузии
С измисленото ни благополучие
И със непрекословните илюзии,
Че Правдата у нас струи на ручей.

А слепотата ни общонародна
Е винаги за Кликата изгодна.

44.

Във време на всеобщото поскъпване
Не е ли странно, че поевтиняваме
Чрез непреодолимото настъпване
На поголовното ни вдетеняване?

Обвзема ни вълшебно умиление
Към приказки за феи и за духове,
Защото в тях морето до колени е
И всичко става със едно подухване.

Пороците ни сякаш са поправени,
Като печатни грешки във списание,
Които са открити и поставени
Накрая за всеобщо покаяние.

Непроменено само ще остане
Веселието на наивността ни.

45.

Как сладко е да вярваме в заблудите
И да крепим душевното си здраве!–
За правдата се борят само лудите
Понеже вярват, че са вечно прави.

Те търсят правдата, от гняв разкъсвани,
И честната им страст ни призовава
На битка за поредното възкръсване
На нашата ограбена държава.

И ние възприемаме с естественост
Страха, че всеки може да ни ритне
И чакаме световната общественост
Да вземе мерки българозащитни...

Дордето някой сатана изтръгне ни
От дрямката да бъдем вечно лъгани.

46.

Бъдещето е без ускорение,
То се движи като призрак плавно
И не съществува поколение,
Да не го упреква, че е бавно.

А е бавно, тъй като товарите
От мечти във него са огромни
И навред на Времето по гарите
Го догонват пътници бездомни.

Липсата на точно разписание
Кой кога посреща и изпраща
Е причина, а и основание,
Никой да не мисли да си плаща.

Всъщност влакът има скрит недъг –
Той се движи по затворен кръг.

47.

Приписват им изострена сетивност,
И свърхчовешка проницателност,
А неугасващата им наивност
Е за мнозина вече нарицателна.

Но всъщност те са като всички хора –
Със добродетели и недостатъци,
Който могат ту добро да сторят,
Ту някога да се прицелят в брата си.

От славата на няколко призвани
Се ползват легионите бездарници
И с микрофони, томове, екрани
Разнасят по сергии и книжарници

От юношеството си чак до гроба,
Че те са учени най-чиста проба.

48.

Страната ми е рай за чужденците
И извор на всеобщо възхищение,
Съкровищата ѝ са днес открити
За всички, но със малки изключения.

Естествено е аз сред тях да бъда,
Нали съм на съдбата скърбен галеник! –
Това е всъщност по-зле от присъда,
Защото нямам право на обжалване.

Да страдам е най-важното ми право
Из китните простори на родината,=
Отдава ми се да го упражнявам,
През всичките сезони на годината.

А същевременно голяма сопа
Ми сочи как се стига до Европа.

49.

Големите герои на планетата
Се състезават във задочен спор,
Кой между тях е първи във кланетата
Под сянката на някой трикольор.

Обляна в кръв е цялата История,
И входната ѝ такса е от кръв,
Из вечната ѝ ловна територия
Кръвта е най-изпитаната стръв.

Нали Наполеон кла мамелюците,
Защото “иначе” ще мрат от глад,
А Ленин пращаше дори и внуците
На враговете си в сибирски ад!

Но според историците ни те са
Защитници и войни на прогреса.

50.

В прекрасния свободомислящ свят
Се утвърждава ново общество,
В което според принцип чудноват
Мъжете представляват малцинство.

Те намаляват всеки божи ден,
Преследвани със порив упорит
И коренът им тук е застрашен
Да ги превърне във изчезващ вид.

Не е модерно днес да бъдеш мъж,
А си ли, ще си мреш така – без глас,
На власт, като диктатор вездесъщ,
Е преуспяващият Педераст.

Той има свойството във всяка криза
Със задницата си напред да влиза.

51.

Човек е безобразно издържлив,
Сравнен със други твари по Земята;
Той има сили да остава жив
Дори след гибелта на Свободата.

Понякога тя трябва да умре,
Но той живее леко и без нея,
Без нея даже му е по-добре,
Стига да знае гробът ѝ къде е.

Обслужва гроба с речи и венци,
Поповете полека важно крачат,
А най-изтъкнатите хитреци
Не се срамуват даже да поплачат,

Но не признават нивга, че спокойни са,
Когато Свободата е покойница.

52.

Какво е хубавото възпитание?
Стремеж да създадеш прекрасно име?
Или е някаква наивна мания
Да скриеш язви непреодолими?

От малък те приучват към двуличие,
Което да ти донесе изгода;
То бавно се превръща в безразличие
И става част от твоята природа.

Тъй ти потискаш чувствата напирасци,
Изглеждаш мъдър, важен и наперен,
Лъжите си внимателно подбиращ ти
Сред този свят до болка правоверен.

Но ще съзреш ли някога причината
С какво се различаваш от машината?

53.

Светкавичният бяг на новините
Тръби със апокалиптична гласност
За мор, за катастрофи, за убити,
За бъдеща неведена опасност.

Но за глада на бедстващите люде
Светът като че ли не ще да чува
И никой не желае да пробуди
Тревогата, гладът че съществува.

А гладните са много милиони,
Затънали във блатото на глобуса –
От южните до северните зони...
С единия си крак те вече в гроба са.

И редно би било ако изпратите
Отблизо да ги видят и богатите.

54.

Мени се бързо смисълът на думите
Любов, почтеност, вяра, справедливост,
Купуват се за смешно ниски суми те
От хората с престъпна пресметливост.

Със тях мошениците наши служат си
И с удивление следим ги ние,
Когато те, като словесни плужеци,
Ги пълнят с всякакви нечистотии.

Започват сложна работа гримьорите,
За да изглеждат думите красиви
И да е лесно после на клакьорите
Да кряскаат, че светът ни справедлив е.

Не е ли странно Век на информацията
Да носи толкова мъгла на нацията?

55.

Във този свят на жертви и потисници
Войните предизвикват ален мор,
Наричан от човеконенавистници
Естествен за природата подбор.

Към закление отива слабия,
На силния за да направи път,
Това явление в какви мащаби е
Не иска да признае днес светът.

Сред джунглата с такова поведение
Се проявява всеки силен звяр,
От Господ-бог за него отредено е
Леса да чисти, като санитар.

При хората обаче през войните
По правило загиват най-добрите.

56.

Роботите, безстрастни и замислени,
Отдавна се разхождат между нас,
Удобните им свойства многочислени
Са тачени от всяка земна власт.

Та кой, освен робот, без угризение
Би стрелял срещу старци и деца,
За да получи после опрощение,
Защото той бил ратник на Отца...

В студените очи на фанатиците
Пулсира таен електронен код,
А вместо чувства, ток тече по жиците
На вещество, лишено от живот.

Но как да се предпазваме, кажи ми,
Щом често са от нас неразличими?!.

57.

От братя Райт до птиците огромни,
Изваяни от обич и метал,
Се крие труд на хиляди бездомни,
Обсебени от светъл идеал.

Те сътворяват всички елементи,
С които се сглобява самолет,
Но от Историята комплименти
Те няма да получат нито ред.

Писачи, театрали, музиканти
На самолета важно ще летят,
С таланти, но по-често без таланти,
Към небесата ще се устремят.

А там във синята безкрайна вис
Ще го закупи някой футболист.

58.

А Глупостта е като всички дарби –
Тя рязцъфтява без да чака ред
И също като кукличката Барби
Си има одеяния безчет.

Тя бърза политиката да бистри,
В науката навлиза с гръм и шум,
Създава президенти и министри,
Но ги проваля, ако имат ум.

С охота възприема разни форми,
Посрещана навред със интерес,
Предлагат и се скъпи униформи
В защита на обществената чест.

И затова във нашата държава
Тя вечно се цени и насърчава.

59.

Ако Доброто стане неспасяемо,
Събират се комисии безброй,
Които удостоверяват края му
С молитви за душевен упокой.

А Злото е без всякакви защитници,
Не го обича никой между нас,
Но то върви през граници и митници,
Като султан, уверен в свойта власт.

И се надсмива ядно над малцината,
Решили непременно да го спрат,
Защото знае – в него е причината
Събития да ражда днес светът.

А в книгите цари лъжата славна
Добро и Зло, че имат дял поравно.

60.

Защитница на някои двуноги е
Полубогинята-полужена,
Отдавна назована *Демагогия*
И тачена през всички времена.

Създадена е чрез съвокупление
Между Ума и Безогледността;
Не се приема като престъпление,
Макар че престъпление е тя.

Оръжията нейни са усмивките
С приятен, но отровен аромат,
Атаки предприемат без почивки те
Еднакво силни срещу стар и млад.

Най-страшно е, че в нейните селения
Се стреля бързо – без предупреждение.

61.

Орисницата ми ме е орисала
С прекрасен, но и много тежък дар,
Да търся винаги на всичко смисъла
И Истината да е моят цар.

Задъхвах се от чуждите страдания,
Защото тях изстрадах ги и аз,
В очакване на ново мироздание
Мълвях молитвено “Помилуй нас!”

Съмнения отровни ме обхващаха,
Че Бог със други цели е зает,
Че Истината е зловеща мащеха,
Сърцето на която е от лед.

Но въпреки това благоговей
И, както някога, вървя към Нея.

62.

Живеели сме във прекрасно време, –
Така твърдят дузина големци,
Но трудно е това да се приеме
В страна със милиони бегълци.

Държавата ни е *полудържава*
С *полузакони* и *полународ*,
Полуинтелигент ни управлява
И ни дарява със *полуживот*.

А сиромашката *полузаплата*
Не стига даже за добър ковчег,
Където да се скрие новината,
Че тук Човекът е *полуЧовек*.

И всичките проблеми са големи,
Защото днес живеем в *полуВреме*.

63.

Изчезнаха душевните терзания,
Векът изисква непоколебимост,
Човеколюбието днес е мания,
А не естествена необходимост.

И въглеродороди флуорирани
Ще потекат в измъчените жили,
За да заместят кървите съсирени,
Където чувствата се бяха скрили.

Железни хора ще населят Космоса,
Отхвърлили навеки милостта си,
Те нашето всесилно чудо Осмо са,
С което ще заробим всички раси.

Но ще остане вътрешният глас:
Какъв е смисълът на тази власт?

64.

Какво говорят помежду си хората,
Притиснати от всекидневни грижи?–
Естествено, за хляба, за умората
И за страха си, който всичко движи.

Те няма да се упоят от унеса
При дóсега с богатствата духовни,
А нуждите им, като на маймуни са,
Непретоварени с дела духовни.

Не ще узнаят нивга кой е Хемингуей
И кой е Гойя с неговата “Маха”,
Но са готови да извикат: “Хé ми го, ей!”
Когато искат нещо на тезгяха.

И сигурно узнали биха с трепет,
Идеите на Дарвин че подкрепят.

65.

Казват, че светът намира ни
За напълно корумпирани
И дордето слънце свети
Все ще даваме рушвети.

Във сравнение със Щатите
Малки ни са тук заплатите,
Но богата е страната
С балами за триста щата.

Подкуп дава се къде ли не,
Дават граждани и селяни,
Дават богаташи нови,
Дават врачки и попове,

Но възниква днес проблемът:
Щом те дават, кои вземат?

66.

Медът на всяка власт е произволът
Над праведниците богоугодни,
Които ден и нощ със страст се молят
За здравето на вождове безплодни.

Без произвол властта ще е безлична,
Ще се бои от всяка справедливост,
Дори когато е демократична
И се маскира с мамеща бърливост.

“Той разрешава”, “Той не разрешава”
Са краища на страшното махало:
Властта чрез него – дясна или лява,
Опазва угоеното си тяло.

А ние в мъки, кръвни и безкръвни,
Ще чакаме налъмът да разцъфне.

67.

Търпението ни е добродетел,
Но също и защита на живота,
С която Бог наскоро се е сетил
Да преработи хората в работи.

В изданието второ, подобрено,
Човекът кротък и непогрешим е,
Във рая си живурка той смирено
И тананика псалмите любими.

Търпението му е тук полезно
Макар и твърде малко плодовито,
Понякога не е напълно честно,
Но иначе от всички се почита.

Чрез него няма как да се узнае,
Човек във ада ли живее или в рая.

68.

Ти може да си предводител
И в много битки победител,
Но поражение те чака
При опит за борба с простака.

Простакът е велика сила,
По-мощен е и от Агила,
Със своята далекобойност
И страшната си многобройност.

Успехи има той нечути
В училища и институти,
Където е или директор
Или готов проект за ректор.

Тъй той навред сред обществото
Блести, опрян на мнозинството.

69.

У нас водачите ни са кръстоска
Между зелена тиква и кратуна –
Едната наша, другата московска...
Готови са за всякакава трибуна.

Умеят те навред да се търкалят,
Кънтят на кухо и ни поучават,
Влошава ни се постоянно халът
И все по-търпелив ни става нравът.

Така човек към нуждите привиква
И става податлив на разни хватки,
Готов да уважава всяка тиква
Или кратуна, стига да са гладки.

А всичко за да е демократично,
На власт те сменят се периодично.

70.

Кристалите обичат самотата,
Облечени в прозрачна красота,
В която се пречупва светлината
На всичките огънове по света.

Цветя и цветове си дават среща
Във възхитителните им недра,
А, спряло, Времето не се досеща
Да им оспорва вечната зора.

Обречени са да са съвършени,
Т.е. да нямат никакъв стремеж,
Да бъдат недостъпни за промени
И неподвластни на копнеж горещ.

Човек не може да им подражава,
А само мълком да ги съзерцава.

71.

Тук поданиците превърнаха
Във бог всемоушен Некадърника
И го поставиха начело
Във всеки град и всяко село.

Приветстват му с възторг появата
По върховете на държавата,
Където той с десница здрава
На щастие ги поучава.

На всенародното доверие
Към неговото лицемерие
Се чудят живи и умрели
По всички земни паралели

Обаче никой между нас
За правда не надига глас.

72.

Не са ли божествата светотатство
Срещу достойнството на личността?
Не жертват ли те нейното богатство
Във полза на задгробната мечта?

Чрез бога личността се укротява,
Закрепостена сред молитвен мир,
А вместо нея божия прослава
Ехти из поднебесния ефир.

Човекът се снишава всеотдайно
И пренебрегва личната си мощ,
За да получи явно или тайно
Закрила от измисления вожд.

И ако бог създал ни е от кал,
Той лесно себе си би в нас познал.

73.

Старее нацията ни, старее,
Все по-нарядко еква детски смях
Из нашите поляни и алеи...
А вместо него – застаряващ грях.

Дедите ни живяха многодетни
И многодетни знаеха да мрат,
Превърнали в нетленности заветни
На българските ценности духът.

Но възрожденският ни дух го няма,
Погребан под червени знамена,
Отровен от злоещата измама,
Заместила духовната храна.

Една страна започва да загива,
Когато детски смях не я залива.

74.

Във мислите си често аз греша,
Притиснат на живота от проблемите,
Когато се опитвам да реша
Дали са малки или са големи те.

Защо ми е тогава Мисълта,
Щом е готова да ме заблуждава тя
С могъществото на Почтеността
И с неопровержимостта на Славата?

А Болката е вярна всеки миг,
За разлика от всички разсъждения,
И нейният неподражаем лик
Прогонва всякакво погрешно мнение.

Днес Мисълта е слаба с мен да спори,
Щом с Болката ми трябва да се бори.

75.

Тъпотата няма върхове,
Но пък е дълбока във замяна;
Знае точно как да призове
И приеме публика отбрана.

Тя присажда нежна празнота
В мозъка на важните персони –
Минали през нейната врата,
Те приемат форма на балони.

И със лют бюрократичен бяс
Се издигат в родната държава,
За да ни дарят със своя власт,
От която всичко затъпява.

Блясва истината изумителна,
Тъпотата че е заразителна!

76.

Да знаеш как да властваш над тълпата
За теб е важна част от занаята,
Наивно мислейки, че ти щастлив си
Сред стадо заседаващи ленивци.

От тях със нетърпение ти чакаш
Да ти предложат даром всичко, сякаш
Си местен политически Месия
И вярност ще получиш на тепсия.

За тях ще станеш първи сред добрите,
Защото си изкусен във лъжите,
А щом прозрат, че всичко в теб е мръсно,
Ще бъде късно, безнадеждно късно.

Ти вече ще си присвоил заслугите
Да управляваш безогледно другите.

77.

Пиянството е взрив на самотата,
Без звук, но с гръмогласен екот
Сред пропастите вечни на душата,
В които непрестанно мре Човекът.

На лудостта приятелското рамо
Е негова единствена опора,
Когато ураганът във кръвта му
Изтрие образа на всички хора.

Настава мрак – приятен, необятен,
Под меката мъгла на алкохола
И няма изгледи за път обратен,
И всички пътища са все надолу,

Където всеки грях се потопява
Във царството на пълната забрава.

78.

Щастливи са заспалите народи,
Те имат Ден в прослава на Будителя,
За който с куп хвалебствия и оди
Съдбата празника им е наситила.

На робството приспивните напеви
Звучат на вековете мрачни с ритъма,
А с партиите – десни или леви,
Историята в бъдещето вплитаме.

Будителите вече са измрели,
Останаха да си живеят спящите
С недосънуваните свои цели,
Които нявга скъпо ще заплащат.

С будилник буди се самотен жител,
А цял народ – единствено с Будител.

79.

На висшата наука сред чертозите
Се появяват нови обитатели,
Наричат се народопсихолози те
И всички без остатък са писатели.

Дебели книги раждат умовете им,
В които всички ние сме подвързани
И сме повлечени без да усетим
Към миналото заедно да бързаме.

Там ни описват на какво приличаме,
Пороците си общи как споделяме
И как с усърдие трагикомично
По добродетелите общи стреляме.

Кълнат се в историческата памет,
А ехото откликва: “Мамят! Мамят!..”

80.

Родната ни телевизия
Не признава, че във криза е,
Тъй като е със претенция
За полунтелигенция.

Подвигът на партизаните
Днес не слиза от екраните;
Те със гръм гromят затворите
С помощта на режисьорите.

Болна от идеология,
Телевизията гроги е –
Откъдето и да минете
Там ще срещнете роднините,

Сбрани във партийно ято
С документ “Човек на Тато”.

81.

За грях един човек е недостатъчен
И затова Адам е бил безгрешен,
В самотника грехът е грях зачатъчен,
Било е тъй и тъй е до ден днешен.

Необходими са палач и жертва
И лесно е да смятаме нататък,
Невинността най-лесно се зачертва
И става на Жестокостта придатък.

Целоподкупност властва над планетата,
Целоподкупност зла и целокупна,
Продават се и "Да" –тата и "Не" –тата...
И само Съвестта е неподкупна,

Обаче във условията наши
Тя много често почна да се плаши.

82.

Нима ще стигнете до свободата
Посредством смяната на господарите
И с опити чрез подкуп на Съдбата
Орисниците си да изпреварите?

Печално е, че вие сте родени
Потисници за себе си да търсите,
Живеете сред робство без промени
И към преобращение не бързате.

На вярата спасителната слава
Ще произвежда кротко примирение,
Когато нищо друго не остава
Освен покорство, вместо избавление.

Защото с бюлетината и вота
Човекът сам нахлузва си хомота.

83.

О, имат право мъдрите египтяни
Да търсят богове сред зверовете,
Животните не са със злост преситени,
Нито със подлости общоприети.

Издигали са паметник на птиците
И храмове на множество говеда,
А там жреците заедно със жриците
Гадаели за битки и победа.

И всяка тяхна дума и умуване
Са се приемали за важна притча
И липсвало е тайното гласуване,
Каквото днес Глупакът най обича.

Но болест по говедата попречила
И боговете ни е очовечила.

84.

Животът е условната присъда,
Която тегне върху всички нас –
Присъда на съдбата безразсъдна,
Ехтяща сред космическия мраз.

Напразно търсим в него таен смисъл –
Животът е безсмислен и велик,
И всекиго Бог-Случай е орисал
Смъртта си да очаква всеки миг.

Във краткия вълшебен промеждутък
Аз бурно и безпаметно мечтах,
Между добро и зло безкрай се лутах
И всеки грях за мен бе сладък грях.

Но ето, болестите ме налегнаха
И греховете вече ми дотегнаха.

85.

Честта се чества вече от безчестните,
Които я погребват със любов
И я изпращат право при небесните
Блаженици за божи благослов.

Там Свети Петър чака с нетърпение
Да ѝ постави златен ореол
И я въвежда в райските селения
Отдясно на Светейшия престол.

Така завинаги тя неподвижна е,
Замряла сред небесния чертог,
Далеч от грижи и любов към ближния
Под взора на самия Господ-Бог.

Но чудно! – за покойницата свята
Не съжалява никой на Земята.

86.

Обичам те със тиха свръхестественост,
Макар че си превзета от крадци,
И че с пресилената ти божественост
Се хвалят самозвани първенци.

Обичам тъжната ти страст към робствата
И дарбата ти да живееш в тях,
Защото те разкриват ти удобството
На животворния целебен страх.

От този страх се раждат възкресения
И ти изгряваш не веднъж и дважд
След всичките поредни погребения
Из историческия ни пейзаж.

Но даже да си бедна и нещастна,
Аз си внушавам, че си най-прекрасна.

87.

Да се забравя е вълшебен дар,
Чрез който Бог предпазва паметта ни
На мъките от тежкия товар,
На спомена от парещите рани.

В главите ни безредно се тълпят
Картини, чувства и лица предишни,
Които, сякаш са от кръв и плът,
Не вярват, че са станали излишни.

Забравата обаче е на пост,
За да почиства мозъка с метлата
И да постави под голям въпрос
На всичките ни знания цената.

Така възможностите на невежите
Се изравняват с тези на колегите.

88.

Вселената е пълна с Отмъщение,
Което чака своя тъмен час
Чрез тягата към жертвоприношение
Да утоли стръвта на бога в нас.

То властва с пълна сила над забраните
От Сътворението чак до днес
И даже в приказките и романите
Да отмъщаваш е въпрос на чест.

Честта все има нужда от защитници...
Защо? Къде? И на каква цена? –
Царе, барони, графове и скитници
За чест мъстят с развети знамена.

Във нашето прекрасно мироздание
Мъстта е все за чест. И оправдание...

89.

Приятно е да знаеш, че Законът
Се сътворява от прекрасни хора,
Чиято цел е Злото до прогонят
Далече някъде зад кръгозора.

Великата им мисъл пресушава
На клеветата гибелното блато,
А тях тя увенчава с вечна слава
И с родолюбие общопризнато.

Животът им е химн на добротата,
А тяхната надежда е Успехът
Да ни постави най-отпред страната
Сред другите страни във “мирнен преход”.

Остава само хубавата тактика
От техен сън да стане наша практика.

90.

Кого запомнят братята човеци?
Кого прославят вредом по света? –
Бандити, политици и кючеци
Изместват вредом днеска мъдростта.

А Нютон, Галоа, Лоран, Капица,
Пастьор, Кюри, Гален, Декарт, Дирак
Са само част от дългата редица
На учени, обгърнати със мрак.

Уж те са упование и крепост
За целия голям човешки род,
Но само в някой вестникарски ребус
Дарени са със право на живот,

За да доказват все пак, че науката
Успява нявга да прогони скуката.

91.

Предавани сме от безброй съюзници,
И земни, и небесни,
Измамвани били сме от сътрудници
В победите съвместни.

Но вместо да се самоуповаваме,
Страха преодолели,
Провъзгласяваме: “Да оцеляваме
Най-важна наша цел е!”

От там ли произлизат всички бедствия
За нас и за страната?
Нима те неизменно са последствия
От дата припозната?

Излиза, че в света на прокълнатите
За бедствията са виновни датите.

92.

Когато боговете са различни,
Поклониците могат да избират –
Молитвите им са демократични
Без страх, че в ерес ще ги подозират.

И както във рекламен указател,
Поръчват статуя на бог по мярка...
След векове археолог-писател
Ще определя неговата марка.

Ще прави опит за докторантура
По данни от научните разкопки
И с терминологична гарнитура
Ще го обсипват снобове и снобки,

Докато изяснят, че на Земята
Със каменни сърца са божествата.

93.

О, колко изтощителна е вярата!
Тя носи на молитвите умората
И даже чак от Оня свят за хората
Изпраща на заблудите покварата.

Тя ражда и мечтите, и надеждите, –
Прислужниците на самозаблудите,
С които днес се препитаваг лудите,
А искат на нормални да изглеждат те.

По сила надминава наркотиците –
Така несетно ни е пристрастявала
Към притчите за бога и за дявола,
На библията скрити под кориците.

И затова не виждам нищо чудно,
Че вярата ни се лекува трудно.

94.

Работниците със ръце мазолести
От щатните поети са възпети,
Преодоляват те беди и болести,
Над тях защото Партията свети.

Очите им със взор на победители
Красят екрани, снимки и плакати
И, класовото щастие изпитали,
Века изпълват с героични дати.

Но във действителност те спят в
 копторите
От глад и непосисен труд убити,
А на властта престъпна в коридорите
Свободно се разхождат подлеците,

С лица от престъпления белязани
И затова напълно безнаказани.

95.

Посредственост притиска днес планетата
На мнозинството си със бюлетината
И чрез оковите на досиетата
Подготвя на талантите кончината.

Талантът е вълшебно заболяване,
Против което няма ваксинация,
При него най-доброто преуспяване
Настъпва в гробищата след кремация.

Посмъртно го даряват със безсмъртие
На бъдещето за успокоение,
Защото са съвсем безсилни мъртвите
Към всякакви текущи престъпления.

Поуката? Дордето ти си жив,
Не се издавай, че си талантлив!

96.

Завърших на Земята обиколката,
Обгледах планини, поля, народи
И тъй се убедих докрай, че Болката
Не може никога да се преброди.

Тя пълни безразделно днес Вселената
И дава занаят на много хора,
От Мъдростта навярно е зачената
В безкрайностите мътни на Простора.

Ухажват я прилежни проповедници,
А лекарите я обожествяват, –
Чрез нея те се считат за наследници
На Бога и на божества се правят,

Защото остра, мразена, безбрежна,
Тя, Болката, е вечно неизбежна.

97.

В Града, във Селото и във Предградието
Човекът днес е подчинен на Радиото,
То Царя е, Пророка и Създателя,
Учителя, Водача и Предателя.

Замести неусетно то книжарниците
Със многословието на бездарниците,
А в паузите на чалгата с кюеците
Ни просвещават радио-пелтеците.

Преследва хората дори в железниците,
На гробищата и във дъскорезниците
И инжектира българската нация
Със шум под формата на информация.

За разлика от вой на бясно куче,
То има копче, за да се изключи.

98.

Навред ще срещнете из континентите
За тронове царски претендентите,
Не намалява тяхното количество
И напънът да се зоват “Величество”.

Ехти земята от призивни стонове,
Да седнат върху подходящи тронове
И вие никога не ще прогоните
Заветната им тяга към короните.

Понякога, нещастни от негодите,
Разтърсват гърбовете си народите,
Въстават старите, въстават младите,
И сриват на палатите оградите.

Но и врата на Царя да прекършат,
Уви, царете няма да се свършат.

99.

Безкрайността на Космоса без думи е,
Тя има безсловесно потекло,
Като праисторическо безумие
В отсъствието на Добро и Зло.

Но ето че от мъртвата материя
Се ражда мимолетно същество,
Носител на божествена мистерия
И с образа на гордо божество.

Човекът, това страшно съчетание,
От Разум, Спомени, Мечти и Страст,
Е дребна част от вечно Мироздание,
Но вред прониква неговата власт

И жаждата да се самоизтребва
Без никога окото му да трепва.

100.

“Език свещен на моите деди”,
Прогресът имидж нов ти отреди!
Ти си прецизен, но във ескалация
Е твойта денационализация.

Днес спикери стартират във ефир
Концепции, аспекти във шпалир
За регионите и за масивите,
За акциите и акредитивите.

Фиаско регистрираме без шанс
Във политическия пасианс,
Защото мониторингът с ерупция
Финализира кешова корупция.

А премиерът, като ерудит,
Ще анонсира, че сме пред фалит.

101.

Светът бе нявга безнадеждно сив,
Такива бяха също бюлетините,
Електоратът – прост, неук и див,
Не схващаше на вота си причините.

А химията сътвори бои
И поумняха всички избиратели,
По цветовете схванаха кои
Са техни врагове или приятели,

Но изненадани те виждат днес
Как бързо сини станаха червените,
Смениха като лакмус цвят и чест
В зависимост от хода на промените.

Така след краткотрайното стъписване
Възникна починът “пребоядисване”.

102.

Настъпва вече разочарование
От лутаниците на Мисълта,
Човек не търси Ум, а Упование
И го намира в Трона на Властта.

Умът ще се замести от компютрите
И Мозъкът ще бъде облекчен,
На преден пост ще се окажат Мутрите
Реда да пазят всеки божи ден.

Сплотен на грижите от върволицата,
Народът ни ще слави своя цар,
А във двореца царят и царицата
За всяка болка ще намират цяр.

Така чрез монархическата лилия
Гладът ще се превърне във идилия.

103.

От самотата и скръбта раздирани
Тълпите мрат в общодържавна нощ,
И търсят сред водачи корумпирани
Жадувания достолепен вожд.

Те чакат той да ги направи граждани,
Лъжите си със тях да сподели,
Да обещае бляскаво прераждане
И рая на земята да свали.

В тях има стръв към самозаблуждаване,
Достигаща понякога до страст,
А тяхната наивност чрез наддаване
Купува се на търг от всяка власт,

Защото първобитният Човек
Все още жив е в Атомния век.

104.

Тъй дълго *изковавахте* законите! –
И члена им, и буквата, и думата,
Престъпността чрез тях за да прогоните,
Но само до появата на ... гумата.

А гумата /какво изобретение!/
Преобрази значително Земята ни,
На всичко даде нови измерения,
Поддаващи се лесно на пресмятане.

Законите са вече разтегателни,
Удобно бързо си променят формата
И вие, поданици, сте признателни,
Че с тяхна помощ всичко влиза в нормата:

Убийства, обири, фалшификации
Законът оправдава със овации.

105.

Мечтите са безмилостни тирани
Във царството на Невъзможното,
Където ние всички сме призвани
Да тръпнем и да се тревожим.

По-бързи са дори от светлината
И се надсмиват над законите,
Мощта им е завинаги призната,
Макар без титли и корони.

Човек би бил със превъзходно здраве
Ако е без мечти и блянове –
Със всичко във живота ще се справи,
Било то късно или рано.

Ще е благонадежден, сговорчив,
Но няма никога да е щастлив.

106.

Огромни са на робствата мащабите
По целия красив и грешен свят
И в този свят, тъй беден и богат,
Аз днес прославям храбростта на слабите.

Обичам безнадеждните им опити
Да защитават всекиго от нас
И срещу всяка недостойна власт
Да влизат със оръжие в окопите.

А неизбежното им поражение
При техния пореден жертвен ход
В борбата със жестокия хомот
Ме преизпълва с тайно възхищение.

И въпреки огромния ми страх
Бленувам да умирам като тях.

107.

Как стигат новините до звездите
В далечните небесни глъбини? –
На Времето зад щита те са скрити
Във странни денонощия без дни.

Разделят ни светлинните години,
Удавени в космична пустота,
Там виждат как единни и невинни
Пророците се готвят за Христа.

Тешат се със приятната заблуда
За мъдрия и свят богочовек,
А генетическият код на Юда
Е още само ДНК-проект.

За щастие те все още не знаят,
Че скоро тесен ще ни стане раят.

108.

Красиви словосъчетания
Изграждат поетичен свят
От чувства, образи, желания,
“предназначени за печат”,

Но в трескавото ни съвремие
Се настани наглед без ред
Техническото многотемие
За страх на не един поет:

Компютри, електрони, байтове,
Интерферентни честоти,
Емитери, и разни сайтове,
Неразбираеми почти...

Тъй ние се делим на две
В непримирими светове.

109.

Светлата душа на Свободата
Е вградена във огромна статуя,
От певци велики е възпята
И сравнявана със чисто злато е.

Хвалят я за щяло и нещяло
В киноленти, стихове и вестници,
А понявга, като на умряло,
Я оплакват лъже-буревестници.

Тя стои красива, неподвижна,
Взряна във далечното си минало,
Млада, десетхилядигодишна,
Със сърце завинаги изстинало.

Вярват все пак бедните народи
Статуята нявга да проходи.

110.

Да беше църквата ни по-богата,
Тя щеше да се електронизира
И със добър Детектор на лъжата
Би заменила попа и потира.

При нужда от проверка изповедна,
Ще свързват верующите с контакта
На апарат по модата последна,
За да му видят на сърцето такта.

Тъй искрената изповед ще блесне,
Ще блеснат и заблудите веднага –
Спокойно, бързо, безпристрастно, лесно...
И Дявалът от храма ще избяга.

Но все пак ще е безпределно жалко,
Че праведници ще останат малко.

111.

Една красива незабравка,
Вместо букет от орхидеи,
Говори по-добре понявга
От най-дълбоките идеи.

Общуването мълчаливо
Не се нуждае от посредник,
Страстта чрез него придобива
Способност да стопи и ледник.

Едно проблясване в очите,
Един лек трепет на ръката
Или поклащане с главата

Ви карат да се убедите,
Че любовта е най-богата
С безмълвието на душите.

112.

Уверен бил е някога Сенека,
Че знае всичко важно за Човека,
Че е проучил нрава му основно
И безусловно.

И както много римски нотабили
Е вярвал стиховете на Виргилий
Да му помогнат в страшните години,
Да не загине.

Сгрешил е. А сгрешили са и други,
Повярвали в големите заслуги
На прогресивната литература
При силна буря.

Накрая все пак схванали народите,
Че най-безвредни за бита са одите.

113.

Сред молекулите отсъства злоба,
Защото те са във невидим свят,
Но с раждането ни и чак до гроба
Изграждат всеки рай и всеки ад.

Дори във сатанинската опашка
И в ноктите на Бога всемогъщ,
Или пък на последната бедняжка,
Белтъкът им е все един и същ.

Това са доказателствата тежки
За нашия божествен произход,
Щом молекулният състав човешки
Е сходен с божия по вид и род.

А шимпанзето съвест го гризе –
Роднинството му с нас отгде се взе?

114.

Страхът на няколко хилядолетия
Наскоро с Ужас беше заменен,
Сред бедствията той е най-проклетия,
Защото ни измъчва нощ и ден.

Отрови радиоактивни с тонове
Подготвят континентите за смърт,
А от небето в дупките озонери
Надничат вече ангел милосърд.

Така е по безспорен път доказана
Директната ни връзка с Оня свят
И в райския тефтер е отбелязано,
Че всеки тук е негов абонат.

За жалост, във Вселената голяма
Резервен дом като Земята няма.

115.

По силата на някаквя ирония
Ораторите, знайни и незнайни,
От страст към словоблудните зловония
Изпъстрят речите си с “Не случайно...”

И най-посредствените разсъждения
Поднасят като промисъл омайна,
Като открития и постижения,
Предшествани нахално с “Не случайно.”

Тъй “Не случайно...” става тяхна мания,
Залог за самомнение безкрайно,
И всички политически събрания
Са пълни не случайно с “Не случайно...”

А ние протестираме... Но тайно
И без да щем си мислим:
“Не случайно...”

116.

Под мамещата сянка на Позора
Спокойно си живеят много хора
С различна възраст, раса или пол
От просяка до царския престол.

Не различават Злото от Доброто
И затова са стълб на обществото,
Което върху всекиго от тях
Поставя белега на бога-Страх.

Спокойни са във тихото си блато,
Където няма нищо непознато,
Където всеки глас е глас от хор
В прослава на съвместния Позор.

И вярват, че чрез своето мируване
Пораждат всенародното добруване.

117.

Общественото мнение
Получи просветление
И схвана най-накрая неудобството
От робството.

Предложи се Комисия
Със твърде важна мисия –
Да подбере внимателно сред своите
Героите.

Но кой със безпристрастие
В това би взел участие? –
Прекрасно справиха се със задачите
Палачите.

Защото пред лицето на Смъртта
Без грим се проявява Смелостта.

118.

Една красива млада изкустителка
Поискала да стане говорителка,
Сдушила се със нужния галфон
И той я взел на служба с микрофон.

Пред микрофона смело тя застанала,
Със две ръце любовно го обхванала,
Уверена, че уредът до гроб
Ще бъде неин най-послушен роб.

Но думи като “съсредоточение”
За нея се оказали мъчение
И даже някой пет-шест буквен слог
Я вмъквал сякаш в лабиринт жесток.

Цял свят узнал, че тя е алергична
Към всяка дума, щом е многосрична.

119.

Остана сам след битка с главорези
В ръце с окървавени ятагани;
Бойците му лежаха във ковчези,
А тялото му цялото бе в рани.

Предаде се, но нищо не издаде
И заживя мизерно, като пленник,
Във лагера зад трънени огради.
Но за родината той бе изменник.

Успя най-сетне с хитрост да избяга
И след безброй прекеждия опасни
Той полумъртав просна се пред прага
На къщата, в която бе израснал.

Приятелите бързо го откриха,
Свестиха го и после го убиха.

120.

Какво ли казва бедният бандит,
Когато бъде някога разкрит? –
Той протестира силно разгневен:
“Бандити по-големи са над мен!”

Естествено, напълно прав е той,
Бандитите над него са безброй,
Вината там, или вината тук,
Е лесно да се лепне върху друг.

От този принцип всеки политик
Успешно се възползва в тежък миг...
Щом стане за възмездие въпрос,
Спасителният отговор е прост:

“Не съм съсипал родната страна!
На друг е по-голямата вина!”

121.

Децата на воюващи държави
Днес учат за войни и за сражения
И всеки даскал иска да представи
Кръвопролитията като постижения.

“Врагът е лош, а ние сме добрите!”
Това е задължително послание
На всички мисли, скрити и разкрити,
В премъдри исторически издания.

Но често нашите и враговете
Си сменят със годините портретите
Според посоката на ветровете
И люшкането на приоритетите.

Така Историята няма мира,
Защото всеки я префасонира.

122.

Днес политическото празнословие
Се смята, че сред важните отрови е.
Нима това не ражда аномалия
Чрез zlepоставяне на цианкалия?!

Но не! Циановото съединение
Убива за минута (без съмнение!),
А празнословието (знаменателно!)
Убива бавно, но пък окончателно.

И двете имат куп надежди сбъднати
В изкуството да пращат към Отвъдното –
Едното с остри болки във stomасите,
А другото – с лъжи към сиромасите.

За първото теренът е стеснен,
За второто е неограничен.

123.

Презрял на трона тежката умора,
Поведе Ханът своя смел народ
На степите далечни през простора
Към Преходния период.

Във бой със нападатели проклети
И с непрестанни викове “Ура!”
Достигнаха на Дунав бреговете,
Но преходът им тук не спря.

Посрещнаха ги братята славяни
И тъй започна дълъг преход нов
През дружби и през робства разностранни...
И несподеляна любов.

И този преход в нашата държава
Тринайсет века още продължава.

124.

Човешката природа дълго вече е
Изследвана с научно безпристрастие,
Но вътрешното ѝ противоречие
Загадъчно във всички свои части е.

Тя вехне във неоправдано чакане
През безпокойното си съществуване,
А блянът ѝ, разяден от протакане,
Умира в стаичката за гласуване.

Така животът се затваря в рамката
На политическото бясно лутане,
Където Свободата е примамката
Пред дверите на храмове порутени.

А за науката сме, общо взето,
Една от тайните на битието.

125.

Отдавна Авенариус и Мах
Зоват към “Икономия на мислене!”
А Църквата с послания безчислени
Доказва, че Науката е грях.

Конфекция от мисли дава Бог,
Изгладени, записани, подвързани,
От всяка ерес щателно отърсени
Чрез клетвите на не един пророк.

Мислете пестеливо и във крак
Със мъдрите евангелистки вкусове
Спокойно, изчерпателно, без трусове,
Далеч от колебания и мрак!

Животът ще е свято преподобен
Без страх, че някога ще е свободен.

126.

Неандерталците са още живи,
При все че те отдавна са отписани –
Да, живи са, – безмълвни, работливи,
На вечно подчинение орисани.

Законите за тях не са във сила,
Не знаят да се ползват от правата си
И никога не молят за закрила,
Макар и да се хранят със остатъци.

Отпратени назад във вековете
Към мрака на далечна праистория,
Те нямат тука своя територия

И ако някога ги призовете,
За да ги сврете в някаква теория,
На немия им вид не се чудете!

127.

За Бога-Слънце вече са признати
Допусканите грешки от години, –
Във негово лице от нас възпят е
Един производител на пустини.

Земята ни не му е родна щерка,
Тъй както учехме до неотдавна,
А странна галактична куриерка,
Каквато сред звездите няма равна.

Тя идва от просторите неznайни
Със младостта си още неживяна,
Понесла удивителните тайни,
Които са до днес неразгадани.

А кой е авторът на тази пратка,
Ще си остане Вечната загадка.

128.

Каква сияйна сила е науката!
Тя очовечи хората-маймуни
И на Историята през пролуката
Изведе ни до полетите лунни.

Открихме ползата от колелото
И построихме мислещи машини,
Разцепихме на атома ядрото,
Надникнахме сред звездните пустини;

Но блясъците на това богатство
Удавяни нередко бяха в мрака
И блянът за общочовешко братство
Остана в пещерата на дивака.

А трона на свободното ни слово
Маймуни го възседнаха отново.

129.

Нерони, сталини и тамерлани
Са синове на дяволското семе
И всички смятаха се за призвани
Да разрешат световните проблеми.

Властта им беше неограничена
И жилава бе тяхната природа,
Когато върху кървавата сцена
Играеха “Бащата на народа.”

Под плясъка на знамената бойни,
И призива на маршовите звуци,
Затриха те народи многобройни
А старците останаха без внуци.

Бедата е, че с вожда или царя
Историята вечно се повтаря.

130.

Бе слаб по историческите факти,
Но във замяна бе с корави лакти,
А двойките в бележника за срока
Го тласкаха във върната насока.

Не питаха оценките какви са,
Когато в Партията се записа,
Разбраха, че момчето е ока̀то
И го приеха в общото си блато.

С тях сваля и издига петолъчки,
Дори поема “мокрите поръчки”,
Гласува правилно със мнозинството
И е приет в състава на Бюрото.

Така глупакът тъп и упорит
Е вече политически елит.

131.

Събратя му отровиха съдбата,
Макар че беше гордост за света,
Но неговата слава всепризната
Не спря Смъртта.

Палачът му го гледаше без злоба
През оня страшен кратък период,
Необходим, за да захвърли в гроба
Един живот.

Той нямаше най-малката представа
Кого екзекутира в този миг,
И че човечеството се прощава
С велик химик.

Обезглавеният на ешафода
Бе откривателят на кислорода.

132.

Богатата и щедрата душевност
Е безсъмнено важна добродетел,
Ценена още от дълбока древност,
Като украса за добър владетел.

Владетелят ни хвали и ни съди
С вродената си височайша воля,
Която после трябва да пребъде
И при наследниците на престола.

Подобно на престола, по наследство
Върви във крак доброто царедворство,
С Измамата (като предпазно средство!)
И вечното спасително покорство.

В живота на любимите владетели
Наследствени са всички добродетели.

133.

Минава време, сменят се водачите,
Преобразяват се земи и хора,
Променя се вида на кръгозора,
Но вечно неизменни са палачите.

Дали и те са божии творения
Или пък са заченати във ада,
Като възмездие или награда
За някогашното Грехопадение?

Изпълнени са с мъдро безпристрастие,
Във работата влагат само кротост,
Ръцете им са чисти като лотос,
А верността им дар за всички власти е.

Те служат на Закона вдъхновено,
Но Бъдещето с тях е мигновено.

134.

Наградите са белег за успехите
През време на томителния бяг
Към оня свят, където спят утехите
Под белокаменния гробен знак.

Суетността създава с тях примамката,
За да плени свободния ни дух,
Като ни потопи навеки в дрямката
На примирения и сит търбух.

Сърцето на твореца не потръпва ли,
Когато го закичват със медал,
Дори ако затуй са се застъпвали
Величия, които е презрял?

Така започва дългото пропадане
Нагоре към наградите изстрадани.

135.

Кръвта на стиховете са словата,
Които чакат своя звезден час,
За да започнат поход към сърцата
И ги запълнят със любов и страст.

Пулсират те във образа на бога
И в неговия двойник – сатана,
Поддържат заплашителна тревога
У тържествуващата днес Злина.

За Свободата те подготвят почва,
Проправят си към Истината път,
А Правдата усърдно им посочва
Как най-добре света да обновят.

Но вместо до решителни събития
Се стига само до *словопролития*.

136.

Откакто Омир бог е с “Илиада”,
А с “Енеида” – полубог Виргилий,
Захвана се поезията млада
За дългите поеми с пълни сили.

Роди тя съчинения огромни
И римите, макар неблагозвучни,
Побраха се в творбите многотомни
Сред стихове добри, но доста скучни.

За да спасят хартията невинна
На буквите сред плодните полета
От лъжестихотворната лавина,
Поетите измислиха *сонета*.

Но рамките от четирнайсет стиха
От многословие не ни спасиха.

137.

Един крадец с лице на конгресмен,
Общителен, с обноски най-прекрасни,
Разкая се и в хубав слънчев ден
Постави край на кражбите опасни.

Но как да тръгне в някакъв нов път,
Щом само с кражби той се препитава?–
Усетят ли го, ще последва съд
Във името на родната държава.

Накрая все пак мъдро той реши
Да се прехранва честно с политика,
Съдбата първо леко го сниши,
А после за министър го повика.

Сега, със власт когато разполага,
Крадецът в него много му помага.

138.

Той падна на властта си от високото
И целият народ му се зарадва,
Защото се разбра – голям бе дóкато
Размахваше голямата си брадва.

Сега и него сполетя нещастие,
Продава се за сума, смешно ниска,
Но кой би търсил негово участие,
Ако цената не си струва риска?

И брадвата му бързо е ръждясала,
Ръката му е слаба да я хване,
Съдбата уж го беше превъзнасяла,

Но днес му причинява само рани
И той любимец няма да й стане...
Тя другиго е вече коронясала.

139.

Какво велико чудо на природата
Е фактът, че измежду най-негодните
Се срещат индивиди от породата
“Унищожител на себеподобните”!

Поместват себе си начело в списъци,
А после с речи, клетви и хитруване,
Със песни, шумотевици и писъци,
За тях ни убеждават да гласуваме.

Със правото да бъдем управлявани
Загубваме изцяло свободата си,
Прокудена чрез самозаблуждаване,

А после със заразата на патоса
Предаваме на друго съдбата си
И чудо да настъпи се надяваме...

140.

След порива свещен към Свободата,
След шумния възторг по барикадите,
Остават на убитите телата...
И идва времето на лешоядите.

Те не летят, а само изпълзяват
И после ви поглеждат от екраните,
Подготвени пред всички да прославят
Когото щете, ако ги поканите.

Във речите им няма нищо ново,
Това е важното им преимущество,
Те всичко произнасят наготово

С едно и също погребално слово
И умножават своето имущество
На думите със сладката отрова.

141.

“Най-правилно е умно да мълчиш!” –
“И безопасно!” – смятат мъдреците ни;
Да си мълчиш е белег на престиж,
Дори сред хора с мъдрости преситени.

Но да мълчиш пред прага на Смъртта,
Да виждаш как Омразата зачертва те,
И да търпиш, щом знаеш, че светът
Не заслужава никак саможертвата,

Това мълчание е тъжен дар,
Необясним за воините на Правото,
И въпреки че то е свърхтовар,

По-ценно е от ласките на Славата,
И от гнета да съблюдаваш нравите,
Наложени от някой господар.

142.

Въображението ми е тайна,
Която бих желал да разгадая,
Да вляза в самотата му безкрайна
И заедно до преоткрием рая.

То побеждава всякакви пространства
И може да премахне всяко бреме,
Чрез него моят дух свободно странства
Из мрака на несбъднатото Време.

Привиква феи, богове, пророци,
Дарява ги със притчи многогласни,
Общува със царе и пълководци
И всички те на него са подвластни.

А щом изчерпи техните услуги,
Прогонва ги и ги заменя с други.

143.

Човечеството е по брой наддаващо,
Но Самотата е ненамаляваща:
У всекиго намерил е подслон
Един добър, но тъжен Робинзон.

Шест милиарда острови без мостове
С шест милиарда бъдещи апостоли,
Изпълнени със пориви и блян,
Напразно чакат верния Петкан.

А Самотата ражда Преумората
И чувството за ранна смърт у хората,
Уплашени, че под това небе
Тях няма кой с любов да погребее.

Единствено сега от конюнктурата
Печелят шефовете на културата.

144.

Някога дали ще стане ясно,
Във страната ни защо начело
Все застава или куче бясно,
Или безобразно мекотело?

Вечно ли порядъчните хора
Ще се изтезават във хомота
На Покорството и на Позора,
Впримчени с измамата на вота?

Все така ли грозно ще живеем,
Ръководени от малоумни?
Все насила песни ли ще пеем
За “избраниците” празнодумни?

Няма ли да се помолим тóз път,
Да помогне Дървения господ?

145.

Цветята, Любовта и Красотата
Не стигат за прехрана на поетите
И те превзеха тема непозната,
Съвсем различна от общоприетите.

Вместо да бъдат волни като птици,
Сами заключиха се във оковите,
Платени от продажни политици,
И срам със тях да носят са готови те.

Понявга пеят, по-често възпяват
Партийните успехи по конгресите
И искрено се самозаблуждават,
На масите че бранят интересите.

В организираната надпревара,
За жалост, никой не им хваща вяра.

146.

От джинсите до модните слова,
От зъбните протези чак до спорта,
От корка до градинската трева
Нещата са продукти на импорта.

Какво ли не у нас е плод на внос?! –
Оригинално или пък фалшиво,
Да правиш внос е главният въпрос,
На който днес откликва всичко живо.

Животът ни безгрижен продължава,
Цъфти безплодно нашата Родина,
По брой и по заплати се смалява,

А ние готвим се за обща слава
Да внасяме след някоя година
Народните си песни от чужбина.

147.

Тревожно се преплитат във душата
И в територията на Изкуството
Участниците вечни във борбата
На Страстите, на Разума и Чувството.

Те не горят, но всичко нажежават,
Невидими са, а пораждат взривове,
Едни низвергват, други възвисяват
Или захвърлят в смъртоносни рифове.

Те заедно са неразривно свързани
И никой не успява да избяга,
Човек със тях към Оня свят забързан е.

След изнурително и дълго търсене
Съзира как на рая си пред прага
Го чака Бог с голямата тояга.

148.

Аз пишех нявга с вярата голяма,
Че тъй общувам с умни същества
И мислех, че Световната измама
Чрез Словото на съд ще призова.

Измамата обаче победи ме,
А също и мнозина между нас, –
Из лесовете ѝ непроходими
Аз не намерих сигурен компас.

Лъжците никога не ми простиха,
От тях ликът ми беше заклеймен,
А смисъла на няколкото стиха

Навярно с радост пожелали биха
Ведно със мен да смачкат някой ден.
Освен ако със тях съм съюзен...

149.

Щом злобата безумна ме обхване
И забушува в мен неистов бяс,
Покрива се душата ми със рани,
А моят ум попада в чужда власт.

За твоя образ сещам се тогава,
Той като светъл лъч проблясва в мен
И Добродетелта се появява
Отново, като дар благословен.

Отхвърлен е кошмарът безутешен,
Усещам порив към полезен труд,
Не се боя от жегата и от студ

И всеки ход изглежда ми успешен,
Защото в този свят тревожно луд
Ти като бог направи ме безгрешен.

150.

Ако в страната ни цари мизерия
И някой се опитва да я скрива,
Разобличете всяко лицемерие
С конкретна инициатива!

Ако се сблъсквате със бюрокрация,
Отровна, съкрушителна и дива,
Борете се за нова демокрация
С конкретна инициатива!

Ако ви карат мълком пред началството
Усмивка да показвате щастлива,
Разобличете шефа и Нахалството
С конкретна инициатива!

Тъй всяка глупост, зла и безпросветна,
Се замаскирва с думата “конкретна”.

151.

Защо властта е толкова продажна?
Къде се дяна чувството за чест
На нашите водачи? Или важна
Единствено печалбата е днес?

С какво сме предизвикали съдбата,
Че още приживе ни праща ад,
Във който дума имат господата,
Белязани с позорния печат?

Навярно те са купили Небето
С молитвени поклони и тамян
И без да имат даже капка свян

Обсебват с подлостта си Битието
Във този свят от мъки изтерзан,
Където Злото е общоприето.

152.

Човешкото страдание покъртва те
И те изпълва със безсилна скръб,
Когато виждаш как светът на мъртвите
Превръща в спомен всеки образ скъп.

Обичаш, радваш се и разговаряш ти
Със някого през цял един живот
И отведнъж във дните състаряващи
Животът ти изменя своя ход.

Оставаш сам сред ада на познатите,
А Времето престава да тече
И нищо повече не те влече

Към сивото безгрижие на датите
В очакване Смъртта да изрече
Последната присъда за делата ти.

153.

Харесвам възхвалата шумна и силна,
С която тълпата обкичва ме днес –
Такава е мъжката треска родилна,
Донесла ми ордени, слава и чест.

Ако ли от нещо народът пострада,
Той, знам, ще потърси подкрепа при мен,
А аз ще го вкарам зад здрава ограда,
И там ще го пазя със остър остен.

Така ще пребъдем навек съюзени,
Аз – вожд, а зад мен моя верен народ,
Със общата вяра във свят без промени
Под знака на дружба и светъл живот.

И аз ще царувам със страст и със стръв,
Дори, ако трябва, с цената на кръв.

154.

Върви ли племето ни към израждане?
Къде ще търсим верния си път?
Дали със поданици вместо с граждани
Ще ни запомни някога светът?

Познахме времена червенознаменни,
Възпахме и строихме що ли не,
Но винаги оставахме измамени
И жертви на поредното клане.

У нас това насажда преклонение
Към волята на всеки силен вожд,
Отиваме дори на заклание
Във името на неговата мощ.

Но него докато възвеличаваме,
Напълно себе си обезличаваме.

155.

Щом Никой си, това е постижение,
Което гарантира, че си жив,
В противен случай само поражение
Те чака в днешния живот горчив.

Опитай се да бъдеш сред незримите,
Прикрий лицето си с мъгла и дим
И нека хората не знаят името
На своя бъдещ враг непобедим.

За миг опропастявай знаменитости
На клеветите с точния обстрел
И вечно с неотклонна упоритост ти
Постигай съкровената си цел:

До бъдеш властен, силен и богат,
Но за света напълно непознат.

156.

Съдбата иска да не ѝ се месим,
А да вървим по нейната повеля
И като кукли да мълвим “Добре съм!”
Във ада, в който тя ни е довела.

Жадувам да въстана срещу нея
Със силата на слабостта човешка
И даже да не я преодоля,
Това ще бъде благородна грешка.

Но някой все ще стане победител,
Ако направят всички като мене,=
Ще влезе в ролята на предводител,

А после бедният излъган жител
С горещи устни, в битки пресушени,
“Все пак успяхме!” тихо ще простене.

157.

Дори и най-голямото откритие
Понякога измама за очите е,
Нима е някой виждал *електрон*
Или на Кант *Моралния закон*?

Тя, Истината, е отвъд предметите,
Отвъд банкнотите и еполетите,
Тя може да се буди и да спи
В компанията на числото “ π ”,

Да мери бедността на безработните,
Да странства из небесната дъга,
Да вниква във душите на животните

И в преспите на бдителната власт,
Където лесно ще стои снега
Със много топлина от Дядо Мраз.

158.

Над нас на небето е Богът всевишен,
За хората в Бирма е вече *под* тях...
В Земята си *обла* не правим ли грях,
Приемайки *плоския* Бог за излишен?

Христос е живеел на *плоска* планета
И мъдрост разнасял под *плоско* небе,
А право нагоре църковно кубе
Е сочело прекия път към небето.

Отдавна е обла Земята обаче,
Посоките божи се вече множат,
Христос продължава възкръснал да крачи,

Но “горе” и “долу” се сменят без ред,
Защото изчезнал е правият път
А пътища криви днес има безчет.

159.

Сънувам рай от изрусени ниви,
Където всички хора са щастливи,
Където пеят сладкогласни птички,
А робството и хлябът са за всички.

Безкраен сън от пролетни Бългarii
Клепачите ми денонощно пари
И в неговия опиум се крия
На съвестта от злата бъркотия.

Сънувам, че съм сред герои славни
И мъдреци без бог, на бога равни,
Че търпеливо и с надежда свята
Дочаквам как възкръсва Свободата...

Но виждам, че когато тя възкръсне,
За мен ще бъде късно. Много късно.

160.

Тук името на Честността е Мъка,
Тъй както и във мрачния вертеп,
Когато на Съдбата от чекръка
Са размотали нишка и за теб.

Повела те е нишката нагоре
Към ордени, награди и кресла,
През гробовете на любими хора,
През грохотни и доходни дела.

Проядена е тя от много възли
На скъпи подлости и евтин грях,
Но здраво пази своя страхопъзлю
На титлите сред давящия прах.

До кулата дотътрил се едвам,
Ти виждаш, че си сам със своя срам.

161.

На мене ми се струва, че мълчанието
Е някъква метално-тъжна кофа,
В която с необмислено старание
Да ни натикат искат философите.

Да помълчим във памет на героите
И подвизите им – от нас до Сфинкса,
Без чест са чуждите, със чест са своите,
Макар че заедно в купа от цинк са.

Мълчанието е дълбокомислено,
Мълчанието е добро и умно,
Мълчащите са днес най-многочислени –
Далече повече от сладкодумните.

У нас мълчанието става бедствие
Единствено, когато сме под следствие.

162.

Ела, самоубийство на забравата,
Ела със своята безлика власт
И нека като щит ме защитава тя
На паметта от тъжния баласт!

Не искам да ме мъчат вече спомени
И да тревожат моя труден ден,
О, нека като птици обездóмени
Да прелетят годините през мен!

Желая да съм като смях безпаметен
На всички свои пориви напук;
И все пак знам, че мислите ми мамят ме –
Аз искам, но не мога да съм друг,

Че щастието си за да наваксам,
На щастието сам неволен враг съм.

163.

Един вързоп огромен от мечти,
Наречен от незнам кого България,
Сред ярост, обич и лъжи пламти
И българин да се зова ме кара.

Изпълва ме със ненаситен глад
Към тайните на огъня и бурите
И прави ме и беден, и богат,
С една тревога и едно безумие;

Че святостта на моя роден край
Се мери със простреляни столетия...
Дали е рай или пък не е рай
Е работа на другите поети.

Възход, позор, измама или истина,
За мен е Тя единствена. Единствена.

164.

Творец си ти на чиста красота,
В която плам на гения искри,
Мига във вечности превръща тя,
А нея обществото – във пари.

Поставят я в добре брониран шкаф
До етикет с пазарната цена,
А твоят справедлив посмъртен гняв
Е лъч от угасена светлина.

“Мадони” или “Цъфнал слънчоглед”,
те носят знак от твоята душа,
така е и със всеки друг предмет

от божия ти дар обезсмъртен,
Но аз не мога да те утеша,
Щом всичко днес е на парите в плен.

165.

Наложи ми се да започна чистене
В покоите на моята душа
И да изхвърля парещите истини
С надежда болката да потуша.

Възникналите празнини разтворени
Запълних със един прекрасен блян,
Но бляновете са цветя без корени
Във този свят, от мерзост изтерзан.

Останахме в безпътица с душата ми,
Потънали във океан от мрак
И колкото и дълго да пресмятаме

Посоките към нов щастлив живот,
Невидим е спасителният бряг
За мен и моя онемял народ.

166.

Когато мечтите внезапно омръзват,
Когато истине внезапно страстта
И скука заскърца със шум непрекъснат,
Тогава пристига Смъртта.

Тя няма рога, нито маска безноса,
Напротив, прилича на ангел красив
И все пак убива те нежно с въпроса:
“Какво от това, че си жив?”

От мен ти не можеш далеч да се скриеш,
Защото съм вече навсякъде в теб,
Из моята шепа забрава ще пиеш,
Макар и без траурен креп.

Животът ти крее в измама безславна –
Твърдиш, че си жив, а си мъртъв отдавна.”

167.

Погребахме мечтите на бащите си,
Доказахме на всички, че сме възрастни
И самочуствието ни пресити се
От непрестанните победни възгласи.

Изхарчихме на честността запасите,
Натрупахме изкуствено безгрижие,
Заклучихме го на сърцата в касите...
Как лесно е надолу до се движиш!..

Боли ни само раната на ужаса,
Че няма вече ясен път за връщане
И чувството, че нашето съдружество
В убийци на предтечите превръща ни.

Дали остана нещо в края роден,
Което още да не е за продан?

168.

Не съм самотен, щом гълпи от хора
До късно в мен изказват чужди мнения,
Понявга се опитвам с тях да споря,
Но трудно е да спориш със видения.

Аз нося в себе си една България
Голяма колкото хиляда глобуса,
Богата с дарби, силна със бездария,
Родени в гробището на утробата ѝ,

България – прегракнало усилие,
България – замръзнала жарава,
България – река от изобилие
На Празници за свобода и слава.

И всички те в сърцето ми живеят
И песнички за бъдещето пеят.

169.

Смейте се, приятели, обиждайте! –
Моята История е Робството,
Аз Родина съм, проклета трижди,
Аз съм сборище от непрокопсаници.

Аз съм рай и ад за всички българи, –
Трезва, отмъстителна, сърдечна,
Във дома ми вечният им дълг гори
С пламъци от истини далечни.

Но макар и без благополучие,
Робството предимство важно дава ми –
То ме учи как при всички случаи
Заедно смъртта да надживяваме.

Затова след време във учебниците
Аз ще съм в раздела за вълшебниците.

170.

Аз не съм благонадежден. Липсва ми
Единодушие.
Досието ми е вече като “Клетниците” –
Гърбица върху човешкото търпение,
И дори най-дълголетните часовници
Спират преди още то да е прочетено.
Силните охотно с мен се занимават!
Аз съм хляб за тайните агенти –
Моята немирна мисъл ги поддържа,
Мойта смърт за тях е безработица.
Вижте колко е голяма личната ми свита!–
Подлеци, доносници, сортирани по тежест,
Тъпчат сянката ми ненаситно,
Бодърстват, и пазят ме... И плачат,
Че един ден няма да ме има.

171.

Аз болница съм, пълна с много болни –
Един многоетажен некролог,
Където всички времена глоголни
Приключват винаги във кратък срок.

Край мен върви Смъртта, до смърт позната,
Подслаждана с аптекарски сироп,
Човечеството в болничен халат е
И чака на опашка своя гроб.

Надежди аз раздавам вместо здраве
И всекидневие от пъстър мрак,
Защото лекарите все са прави, –
Като съпрузи от разтрогнат брак.

А Тя, Смъртта, едничка в тези зали
Със безпогрешност може да се хвали.

172.

Поетът търси правда огледална
Чрез своя стих във неизвестни рудници,
А историческата му чакалня
Е или паметникът, или лудницата.
Една случайно блеснала сърдечност,
Отронена на слънцето от взора,
Го води към клокочещата вечност
На мъртви богове и живи хора.
Чете единствен в общата тъма
Написаните в бъдещето страници
И милва с поглед цялата земя,
Превърнатата от друго във кланица.
Стихът не е ли огнената граница
Между Безумието и Ума?

173.

Пред мене бяга Новата година,
Една след друга ме напускат нощите,
Заплетени в червена паяджина
И Времето надгичва моите мощи.

А близо беше общият ни празник!
О, колко близо беше преди седмица,
Когато на надеждата проказата
Все още ме търпеше в своите ледници.

Подържаше ме струйката измама,
Която внесе любовта в сърцето ми,
Упойката, доказала, че само
Тя може да успокои планетата.

Но тя пресъхна. Всичко се изгуби
На Истината в делниците груби.

174.

Видях на сън несъществуващ град –
Без Истина, без хора справедливи,
Окъпан в непозната благодат
И пренаселен със мечти красиви.

По улиците идеше тълпа,
Възбудена, щастлива и пияна,
От завист не можах да се стърпя
И тръгнах подир нея без покана.

Довлякохме се до изровен гроб
С кордон стражари – на коне и пеши,
Пред който чакаше приготвен поп.
Там Свободата във ковчег лежеше.

И аз разбрах: Те всички са честити,
Защото Я числят към мъртъвците.

175.

Отвя те нависоко твоят вятър
Сред съзаклятници от злоба сити,
А аз останах в моя лунен кратер
Сам при безмълвието на лъчите.

Прегръщам до насита самотата,=
О, колко тайни тя ми изповяда!–
И двадесет и четири карата
Е моята изстрадана награда.

Ти търсиш щастие във власт и слава
И все забравяш в поривите бързи,
Че блянът има смисъл дотогава,
Докато смисълът му не се търси.

Какво от туй, че вожд си ненадминат,
Щом всички поданици те проклинат?

176.

И все пак не изключвам Свободата
Отнякъде случайно да довгаса,
Но закъсняла с десетина часа,
Понеже ще е без адрес и дата.

Ще ни намери всичките избити,
Със примки от мечти по вратовете,
И вместо да си цапа с нас ръцете
Ще отлети обратно при звездите.

А ние всички смятаме, че тя е
Красивата и съкровена фея
И чакаме безсмъртие от нея,
Надявайки се Тя да ни познае.

Не е ли жертвата за Свободата
Най-удивителната на Земята?

177.

Неизлечимо стари са лицата ни,
Набръчкани от знаци на пресищане,
Отрано наследили свободата
Да не бленуват никога за нищо.

Заместен бе дългът ни неизлюпен
С възторга ни пред рая на затвора,
Не там ли от ласкатели подкупен
Спи дарът ни да мислим и говорим?

В очите ни Грехът кристализира
И цял живот през ледени кристали
Ще гледаме безстрастно панаира,
Където робството без срам се хвали.

А преизподните червенознаменни
Все тъй превръщат хората във камъни.

178.

Сред облаци от розов аромат
Лъжата по алеите се движи,
Очите ѝ разплискват огън млад
И разгромяват всички стари грижи.

На Истината зъзнеция грях
Тя опрощава със благословия,
А на Невинността с един замах
Възвръща правото за търговия.

Човека за Човека прави брат
И даже Свободата възкресява,
Гради от ада рай, от рая ад,
Позора увенчава с вечна слава.

А ние чудим се за стотен път
Защо в нозете ѝ лежи светът.

179.

Ти си убеден борец за мир,
Паметно е твое милосърдие,
Даже най-големият тапир
Трудно би могъл до те разсърди.

Твоят поглед е от сивкав лед,
Този лед ти съхранява силите,
Във душата ти царува ред
Както в погребалните могили.

Всекиму ти даваш кротко път,
В ролята си на слуга послушен,
Затова и всички те търпят...
Ти си геният на Равнодушието.

Без мечти си и без свое мнение,
Но си вечен, както всички гении.

180.

Земя на безвъзвратното въртене,
Старица с болна ревматична ос,
Ти още търсиш в кухата Вселена
На Архимед изгубения лост.

Край теб изгряват всякакви съзвездия
От злоба, от омраза и любов,
Възпламенителни като Възмездие
И православни като кръст Христов.

Измъчва те сред валса на кометите
Неизлечимият световъртеж,
Но пумпала си стар не спираш, клета ти,
Защото знаеш – падаш, ако спреш.

Лети, предлагай залежала стока!–
Смъртта е също като теб безока.

181.

Страхът ще бъде вечен мой длъжник
За кражбата на думите неказани
И за сподавения честен вик,
Но все пак не можах да го намразя.

Синовната любов ме прави слаб,
Аз още боледувам от надежда
И от желание да бъда сляп
Там дето има нужда от проглеждане.

О, Времето не е за всичко лек,
Мнозина както казват за удобство, –
С едничко робство свикне ли човек,
След туй привиква и на много робства.

Страхът не прави никого щастлив,
Но той те учи да оставаш жив.

182.

Когато Правдата е без защита
И дяволът в сърцето ѝ се мери,
Пиши, че всички хора са честити
И че тъгата днес е лицемерие!

Дъга съзреш ли пъстра на небето,
Като превръзка на огромна рана,
Бъди на своя пост свещен, поете,
Излай, че тя е празнична премяна!

Излай, че на небето ни по свода
Сияен флаг чертае светла арка,
Че като ангел е щастлив народа
И робството му е като по мярка!

Излай го бодро, весели, призивно,
И лаят ти ще екне прогресивно.

183.

“Живял е нявга един цар”...
Но той отдавна се помина
И няма вечи цар за цяр
Освен в музея на картина.

О, как обичам този свят,
Разцъфнал като свежо цвете,
Щом в него вее вятър млад,
Измел завинаги царете!

На сън поне ще съм добре
Със тази благодатна липса;
За жалост днешните царе
От много по-опасен тип са...

Наистина, не са с корони,
Но всеки чак до гроб те гони.

184.

Не са ли призраците ми роботите
На неспокойното въображение?–
Приветствам идването им, защото те
Обличат в образ моите копнения.

Макар сами да са безплътни ликове,
Вградени от не знам кого във мозъка,
Те запечатват рой щастливи мигове
И спомени на паметта във восъка.

Причина са за славно преживяване
Без да помръдвам даже от леглото си
И небесата, скрито подарявани,

На сън, а и на яве, засияват
Със красотата на вълшебни лотоси,
Които от самотност ме спасяват.

185.

Неприлично е да бъдеш здрав
В безнадежно болната планета,
Давена отдавна със кланета
И обгаряна с човешки гняв.

Нужно е да бъдеш късоглед,
Да преглъщаш болките си лесно,
Да мълчиш, когато е уместно,
И да чакаш кротко своя ред.

Тъй ще стигнеш много надалек,
Болестта ще те дари с богатство,
Сам без лек, ти ще живееш век

На гърба на своята родина
И в съюз със дяволското братство
Ще превръщаш всичко във пустиня.

186.

За да бъде нещо поетично,
Слагат му украса от сравнения,
Иначе то става прозаично,
А не откъс от стихотворение.

Ако Нея наречеш калина,
Трябва Него да сравниш с явора,
Тъй ще заживеят те двамина
В образа на твоята метафора.

Могат да се турят и на ноти
И да зазвучат като мелодия,
А тя после да се преработи

(Тук-там с незначителна промяна)
В малка оркестрирана рапсодия,
И ще радва публика отбрана.

187.

Той умееше вечно да бъде излишен
И не беше роден за задружен живот,
Но макар осъзнал недостатъка скришен,
Не потърси към дружбата никакъв брод.

Любовта го пожали със злия си валяк,
Той остана след нея и ведър, и здрав,
Продължи да харесва самотния залък
И да вярва във своя загадъчен нрав.

Но с годините пътят му ставаше стръмен,
Непосилен за стари самотни мъже,
И тогава ума му, объркан и тъмен,

Една мисъл внезапно със трясък разтресе:
Той отиде в мазето, взе здраво въже
И на него спокойно завчас се обеси.

188.

Заекващата правда на насилието
Престава да ни плаши след смъртта ни,
Разглежена от люде в изобилие
Не иска тя със сенки да се храни.

И ние литваме – самотни гарвани,
Несвикнали все още с волността си,
А ангелче безбрадо в такт подкарва ни
Към райските абонаментни каси.

Прииждат непрестанно попълнения
От праведници, рано подранили,
На добродетелите настъплението
Едва удържат ангелските сили.

А подир нас със райската карета
Пристигат личните ни досиета.

189.

Да научиш човек да се пази от себе си
Е награда за дух от любов за пленен,
Но понявга заставам пред трудните ребуси:
Ще помогне ли бог някой днес и на мен.

Аз изпитвам уплаха дори пред иконите,
Доста често невярно свещени са те,
От зелено към жълто се сменят сезоните,
Но все дявол за праведност притчи чете.

Из живота душата ми бавно се тътри
И спирала чертае чрез мисли на глас,
Всички горести трайно поема навътре

Под престорени звуци на празничен звън,
Безнадеждно напомняйки в тъжен захлас,
Че човек е без горести само насън.

190.

На светещата Истина каратът
Е затруднявал не един мъдрец
При опит да опишат кръговрата
На валса ѝ със Златния телец.

Изглежда че по стар закон природен,
Тя винаги била е с двойствен лик –
Веднъж е украшение за продан,
А друг път клетва и предсмъртен вик.

Мнозина търсят нейната особа,
Със златото наравно я ценят,
Макар че образец от чиста проба
Отдавна няма в своя рай светът.

Днес също като златото я славят
И също като него я подправят.

191.

Наскоро някакъв устат негодник,
Навярно вестникар-международник,
Въведе незаконно, по пиратски,
В речта ни празнословието “адски”.

А “адски” се оказа дума жадна,
Удобна, привлекателна, всеядна,
И скоро стана заместител моден
На много думи от езика рóден.

“О, тя е адски хубава!” се чува,
“Не, адски грозна!” някой негодува,
Един е “адски зъл”, друг “адски готин”,
А трети пък е “адски безработен”.

Остава днес и партиите братски
Да почнат също да се любят “адски”.

192.

Във дните на напразните надежди,
Наречени погрешно светли празници,
Обличаме тържествени одежди
И славим управляващите властници.

Червени, сини, жълти партизани
Участват до един във надпреварата
И всички те се смятат за призвани
Да ни въвеждат в лоното на вярата.

Във вярата, че “без алтернатива”
Е всяко тяхно важно начинание
И че чрез тях народът придобива
И свобода и благосъстояние.

Те снопове от щастие излъчват
И да им вярваме ни препоръчват.

193.

От огъня на всяко раздразнение
Се раждат харпиите на гнева
С единственото си предназначение
Ума ни да лишават от права.

Пред погледа ни спуска се завесата,
Понесла знак на безогледността...
Искри хвърчат. Безсилна е намесата
На добродетелите по света.

Тъй лесно в нас пробужда се животното
От своя принудителен покой!
Свирепо, изгладняло и самотно то

Показва силата на своя нрав
И определя безпросветно кой
Е с правото да каже: “Аз съм прав!”

194.

Да бъдеш вожд партиен е прекрасно, –
Би имал личен свой телохранител,
Обучен и трениран първокласно,
А членският състав те би почитал.

“Навярно е полезен, щом го пазят!”
Ще казват хорицата от тълпата,
За тях ти може би ще бъдеш князът,
Определен да властва над страната.

Защо пък не? – Макар че си безчестен,
Продад си се навреме и изгодно,
Чрез партията станал си известен,

А твоите обществени прояви
Са като празненство общонародно,
Кое то името ти ще прослави.

195.

Той бъркаше “сонети” със “солети”,
Но иначе бе доста находчив
И затова е лесно да прозрете
Защо е преуспяващ и щастлив.

Със умственост не беше претоварен,
По смятане несигурен бе той,
В “изваждането” може би бездарен,
Но в действие “събиране” – герой!

Събра закратко приказно богатство,
За жилище сдоби се със дворец
И сред съвременното ни пиратство
Минава за безспорен първенец.

Защото в “преходната” ни държава
Не с ум, а с хитрости се преуспява.

196.

Подобно на великите империи
И бракът има склонност към разпадане,
Щом Бог оттегли своето доверие
И ябълките обяви за крадени.

По дяволите клетвите са пратени
Ведно със чувството за равновесие,
Загива бъдещето на децата ни
Във резултат от нашата агресия.

Превърнали сме себе си във ледници,
Потънали в греха на будоарите,
А нашите обичани наследници
Сега са само знаци в календарите,

Които тъжно чакат някой ден
Дългът към тях да бъде изплатен.

197.

Безумните скрижали на властта
Громят цветята на невинността ни,
От тягата към посредствеността
Днес няма кой душата ни да брани.

Зло сменя злото в нас и покрай нас,
Във храма се тълпят лъжепророци,
Които ни приканват с болна страст
Да възприемем техните пороци.

Към рая пътят често е фалшив,
Но не такъв е пътят за към ада,
Там няма никакъв участък крив
И целият е като аутострада.

А входът към кипящите котли
Е украсен навред с “Добре дошли!”

198.

На щастиято сладките закани
Изпълват дните ни със обещания –
Красиви, заблуждващи и странни,
Като плакат в предизборно събрание.

А ние вярваме и то до болка,
Подменяйки Успеха със Надеждата,
Подобно на саката богомолка,
Когато към иконата повеждат я.

Това понявга може би помага
При вяра със високо напрежение,
Но само единици стигат прага
За достъп във небесните селения.

Останалите Бог благослови
Да чезнат с вечното “Не ми върви!”

199.

Опасно е в единствено скривалище
Да пазя целия запас от радост,
Защото някога така едва ли ще
Преодолея липсващата младост.

Внезапно връхлетялото ме бедствие
Ще ме удави в мрака на тъгата,
Която предпочитаното средство е,
Изпратено да ми вгорчи съдбата.

Потребни ми са многобройни тайници,
Във тях по малко радост за да скрия,
Така че ако някога издайници

Посочат на врага един от тях,
От другите аз глътка да отпия
И да прогоня моя тъмен страх.

200.

Какво е бедният човек? – Загадка!
Той нявга може би е имал име
Преди животът с мъртвата си хватка
Да го лиши от дом и от любима.

Самотен сред самотните бедняци,
Беднякът носи общата тревога
Ведно със отличителните знаци,
С които е ощастливен от Бога.

А той самият пък ощастливява
Сега, преди и в бъдните години
Богатите във нашата държава

Със правото пред Бога милосърд
Да молят Той от небесата сини
Да сподоби бедняка с лека смърт.

201.

Присъдата, предписваща убийството,
Приспива непробудно съвестта ни
И ние, първенците на съдийството,
Оставяме Лъжата да ни храни.

Обвити в непрозрачността на правото,
Решаваме тържествено задачите,
За нас – наградите, честта и славата,
А екзекуциите – за палачите!

И също като колекционерите
Броим изпратените във затвора,
С което вие може да измерите

Проявите на страшната ни сила,
Заплашила безкрайно много хора
И още повече опропастила.

202.

Решението да напуснеш дните си
Превръща в отговор въпросите,
Дали евангелските святи свитъци
Ще спрат гнева на голите и босите.

Самоубийците са като мълния,
Чрез тях Смъртта се вмъква във живота ни,
А Дяволът с отровата си пълни я
Сред адски дим и дяволско кикотене.

Те неуморно търсят придружители
По пътя си към вечните селения,
Защото винаги са предпочитали

Да мрат със многочислена компания,
И няма да се спрат пред престъпления
В стремежа си към гибел и страдания.

203.

И най-големитете народни маси
Попадат често в плен на глупостта си-
Те обявяват всекиго за враг,
Освен ако той също е глупак.

Такива врагове горят на клади,
Разстрелват ги зад телени огради,
Избесват ги със съд или без съд,
За да опази глупостта светът.

А бъдещето им дарява слава,
Чрез паметници ги възвеличава,
Като оплаква с равномерен плач
И жертвите, и техния палач.

Но след плача за живо и умряло
Нещата се повтарят отначало.

204.

Набожността на праведните граждани
Помага да се противим на злото,
То стопля ни с надежда за прераждане
Във свят, във който по́ друг е Живота.

На злото противостоим със вярата,
Че божеството зрее във човека,
Облегнати задълго на прастарата
Лъжа за вечността ни след ковчега.

От там ли идва трайната апатия
Към бедствията ни общонародни? –
Бездействие е нашето занятие

Във полза на водачите негодни,
Измамни като девствено зачатие
И като него може би безплодни.

205.

Слова, които предизвикват страх,
Че съществуват скоро аз разбрах,
Например на гладуващите баби
Сега се казва “социално слаби”.

Кретените, прииждащи в света,
С безброя си напират към властта,
И скромно се преструват неизменно
За племе “умствено непълноценно”.

Смъртта е зъл дух за добрия вожд,
Тя често стряска неговата мощ
И затова с тревога във сърцето
Той изкопава гробове, където

Погребва всички, дето е изтребил,
Не във ковчег, а в “погребална мебел”.

206.

Отело удушава Дездемона,
Макар че е жена като икона
И хората в света на шир и дълж
За нея сълзи ронят като дъжд.

Във тази умно подредена случка
Е лесно правдата да се налучка,
Но във живота ликът ѝ е друг
На всички драматургии напук.

В живата театралните герои
Нечакано менят чертите свои
И за беда добрите някой път
На злото се поддават щат – не щат.

А Дездемона в град или на село
Редовно трепа по един Отело.

207.

Слепотата на един народ
Представлява онзи капитал,
Който за най-дълъг период
Сила на владетеля е дал.

Гордият владетел всеки ден
Богатее с тази благодат,
От Всевишния ощастливен
Да е повелител всепризнат.

Но понякога в нечакан миг
Бог отвръща благия си взор
От помазаника си велик

И от властническите му роли –
След престола праща го в затвор
И го кара милост там да моли.

208.

Когато чуя думата статистика,
Аз неизменно сецам се за мистика,
Която ми се иска да разкрия
Без помощта на черната магия.

Започвам с “потребителската кошница”,
Защото тя е важната помощница
На днеска управляващата клика
В стремежа ѝ възторг да предизвика.

Поредното голямо оскъпяване
Тя обявява за поевтиняване
Със помощта на формули, на сметки,
На квоти, планове и петилетки.

А на народа му навяват скука
Завоите на точната наука.

209.

На хубавата ни земя във царството –
Свободно и дори демократично,
Нечакано роди се вестникарството,
Периодично и патриотично.

Във вестниците вие ще намерите
Какви събития светът ни носи
И колко са усърдни репортерите
Със своите възвишени въпроси.

Погребват ни в капана на Минутата
Без минало, без бъдеще, без Време,
Със обещания препълват интервютата,
За да прославят ситите кореми.

И вече гордо извисяват глас,
Че са Великата Четвърта Власт.

210.

Възможно ли е някой да се справи
Със кървавата мощ на фанатиците? –
Те надминават всякакви представи
За зверовете, хората и птиците.

Жестокостта им ни е непонятна,
Смъртта за тях е като всекидневие –
Съдбовна, клетвена и безвъзвратна,
Еднакво зла за “десния” и “левия”.

Заблудите са стръв за тази сила
Във нейната неръкотворна въдица,
Която здраво ни е закачила

И всяка жертва днес невинно страда
Сред гибелни заплахи и оскъдица,
Но няма знак за никаква пощада.

211.

Сини и червени ветрове
Не сломиха нашия характер,
НАТО свой приятел ни зове,
Ние сме стабилизиращ фактор!

Подкупът е цар и парламент,
Също средство, за да оживееш,
А понявга и абонамент:
Не платиш ли – сълзи ще пролееш.

Благите слова като река
Мъчат се да пресекат порока,
Но парите, чудно, как така
Движат се в обратната посока?

Обяснението не е просто,
То ще мъчи учените доста.

212.

През слънчевите дни на Ренесанса
Са се родили рожбите на Гения,
Творбите на които днеска блян са
За най-различни творчески течения.

Творците търсят, търсят неуморно
Безсмъртие във нашето съвремие
И вдъхновението чудотворно
Под сянката на тъжни академии.

Обаче резултатите къде са?
На Двайсти век във шумните
хвалебствия?
Уви! Там – в миналото, е Прогреса,
А Настоящото ни тъне в бедствия.

И всеки знае, че това така е,
Но никой не желае да признае.

213.

Заекването може би е грешка,
Посята нейде в мозъчните гънки,
Която във съдбата ни човешка
Понявга причинява дребни спънки.

Но ако цяло Радио пелтечи
Системно, напористо, денонощно,
Заливайки ни с нескопосни речи,
Това е произшествие тревожно.

Пелтекът към пелтеците откликва,
Пелтеченето плъзва из ефира
И бедното ни общество привиква

Да слуша гъгнеция им брътвеж,
Но благородна смелост не намира
Навеки да прогони тази гмеж.

214.

Идеалистите и реалистите?
Намират ли се на различни полюси? –
Отнасят се като антагонисти те,
Но всъщност следствие на обща Воля са.

Навреме младите са обработени
И срещу волни мисли ваксинирани,
Идеалистите във обществото ни
Са предопределени за измиране.

А реализъм значи оцеляване,
Примесено понякога с преживяне –
Лекарство, водещо до съживяване,

Макар нередко и със угриzenia,
Които със усмивки са прикривани
И с отказа от право на съмнение.

215.

Преквалифицират се пернатите,
Учат се за важни дипломати те,
А петелът скок – подскок
Вече е политолог.

Службите заемат ги животните,
Затова са много безработните,
Всеки социално слаб
Иска хляб. Но няма хляб.

Само веселото кукуригане
Рекламира родното издигане
Към сияйни висоти
И предизборни мечти.

А сега единствено остава ни
Неминуемото приземяване.

216.

Сред нашата съвременност тъгуваща,
Сред този свят на потрес безначален
И божества, хронично недочуващи,
Най-неприлично е да си нормален.

Нормалните за всичко отговорни са
Пред Сатаната и пред Свети Петър,
А пред Съдбата – вечната злосторница,
Днес ненормалните минават метър.

В общочовешката обширна лудница
Нормалните са рядко изключение,
За всекиго проявите им чудни са

Сред безнадеждното ни общество,
Където разумът е тежко провинение...
Добре поне, че те са малцинство.

217.

Душата е прозрачна, като призрак,
Тя е насила вмъкната в сърцето,
За да придава всекидневен израз
На нашата боязън от Небето.

А всъщност тя е волна и бездомна,
Без плът и всякаква анатомичност,
Но и невидима тя пак напомня
Неповторимостта на всяка личност.

Дали е собственик или под наем,
Дали е лека или безтегловна,
Това едва ли нявга ще узнаем,

Но ето вече хиляди години
Тя пази в нас присъдата условна
За Оня грях сред Райската градина.

218.

Спокойствието е като Смъртта,
А въпреки това човек го търси,
За да се скрие с него от света
На спомена върху крилата бързи.

В спокойствие и пълна тишина,
Мнозина виждат смисъл на живота-
Молитвено подвити колена
И вричане във вярност без охота...

Възможно ли е аз да съм щастлив,
Щом всичко покрай мен е занемяло
Така, че не разбирам кой е жив

И кой от страх се прави на умрял
Сред обществото ни навек заспало
В прегръдка на безропотна печал?!

219.

С бюлетинки поиграхме
И правителство избрахме,
То пък ни се отплати
С обещания-мечти:

Ще ни пази от градушки,
От пожари и вихрушки,
Жилища ще изгради,
Старците ще подмлади,

Ще дари със ум глупака,
Със бадеми – козунака,
Пуяците – със яйца,
А бездетните – с деца.

Без да гледаме назад
Ще вървим към Оня свят.

220.

Езикът на Неправдата е свойски,
Под покрива ѝ топлинка ти дават,
Неправдата не пита нивга кой си,
А ти предлага да стоиш на завет :

“Аз ще те пазя от опасни мисли,
От мамещия рай на красотата,
На съвестта от пристъпите кисели,
А от греха ти ще направя злато.

Защо ти трябва през глава да бягаш
На Истината по следата стръмна? –
Тя светла е като за клопка сякаш.
При мен е тъмно, но приятно тъмно”.

Мечтите ти лавината зарина ги
И, мъртви, те безвредни са завинаги.

221.

Забелязвате ли всички
Как във родния простор
Политически мухички
Хвъркат сред купчинки тор?

Торът ги опиянява
С плодородния си вид
И сплотява ги във здрава
Партия като гранит.

Рой в рояците се влива,
Радват се и се множат
В обстановката щастлива

На задевки и прищевки
Без дори да подозрат,
Че са всъщност едnodневки.

222.

Защо Страхът във този свят расте,
Щом хората са честни и добри,
Щом помежду си се обичат те,
Понякога дори и без пари?

Беда е този факт необясним –
Море от страх в море от доброта,
Което сме призвани да търпим
Под зорката опека на Властта.

Така страхът ни се превръща в щит,
С чиято помощ лесно се мълчи,
А битият наистина е бит,

Но все пак е поне отчасти жив
И със годините, кажи-речи,
Възможно е да мине за щастлив.

223.

Лечебната мъгла на древността
Е като позлатяващо покритие –
Тя повишава трайно стойността
На станалите някога събития.

Жестоката и безогледна сеч
Във най-крвопролитните сражения
Прославя побеждаващия меч
На властници, достойни за презрение.

Героите на Троя са касапите,
Възпети от незрящия поет,
А потърпевшите попадат в лапите

На всезапомнящия историк,
За да ги хвърли без да чакат ред
Във гроба на незнайния войник.

224.

Почитай, но недей обожествява,
Когото и да е на този свят! –
Кумирите потъват във забрава,
Ако приживе се обожествят.

Боричкат се проекто-божествата
За почести, за власт и за престол,
За правото персоната им свята
Да бъде увенчана с ореол.

Умрат ли, бързо всичко се променя;
“Кой беше той?”, “Той беше ли живял?”,
“Едва ли...” И на звездната арена

е вече друг избраникът любим –
Той новите възторзи е събрал.
А старите изчезват яко дим.

225.

С какво се мери злобата човешка? –
Със метър, със секунда или грам?
Кога към статистическата грешка
Ще се прибави и пращинка срам?

Уви, за Нея няма точна мярка,
Но Тя расте без мярка и предел
И иска да ми стане господарка,
Защото аз съм крайната ѝ цел.

На служба е наела много хора,
Сдружила ги е трайно против мен,
Те ден и нощ работят без умора,

Очаквайки голямата награда
За своя труд, от Нея вдъхновен,
Която по заслуга им се пада.

226.

Бъдещето е заспало Минало
Някъде в подмолите на Времето,
Откъдето нявга е проклинало
На човечеството грешно семето.

Няма го обаче при горилите,
Те не страдат в ада на годините,
Не съжителстват с автомобилите
И не търсят Бога из пустините.

Не мечтаят, нямат и претенции
Към вида и нормите на модата,
Не участват в умни конференции,

Не изгарят в танца на страстта
И са просветени от природата,
Да не знаят нищо за Смъртта.

227.

Броди из градеца наш
Виден новобогатш,
Има вид на победител,
Пази го телохранител.

Зад красивия костюм
Скрил е липсата на ум;
Той е горделив, наперен,
Важен и самоуверен.

Неговият милион
Е по-силен от закон,
Въпреки че знае всеки
Кървавите му пътеки.

Пред парите днес мълчат
Правда, Съдия и Съд.

228.

Напразно търсим умно обяснение –
Красотата е необяснима
И едва ли на земята има
За нея друго приемливо мнение.

Защо ни принуждава да потръпваме
Винаги при срещите ни с нея,
С дявола и с бога да се слеем
И пак към нея с трепет да пристъпваме?

Въпросите посреща със мълчание,
Никога на тях не отговаря,
Не търси от всесилните признание

В спорове с критиците не влиза,
Но непристъпните врати отваря
Със усмивката на Мона Лиза.

229.

Ако щастието е глагол,
Искам да е във сегашно време,
С него, даже да съм бос и гол,
Ще реша семейните проблеми.

То ще е в единствено число,
Първото лице за мен ще пазя
И за цялото ми потекло
В преходната за страната фаза.

Ще прескачам аз от пост на пост
Върху плодната партийна почва,
Щастието ще ми бъде гост
И за мен то банки ще източва.

А със него в речника Човекът
Ще прибави думичката “рекет”.

230.

Виждам как безчислени тълпи,
Заслепени от себепрезрение,
Търсят някой в тях да укрепи
Вярата им в чуждите решения.

Чезне сред тълпата личността,
Всмукана в редиците на масите,
В бездната на безименността
Под светците и иконостасите.

Скъпо струват всички предсказания
За спокоен и безплатен рай,
Разкрасявани чрез обещания,

Щедро пръскани със пълни шепа
В съпровод на гръмогласен лай,
И заплащани от зрящи слепи.

231.

Над гробището се таи мълчание,
Пронизвано от вопли и от плач,
От сърцераздирателни ридания
Пред всемогъщия Гробокопач.

А той, застанал в поза на величество,
Приема също като на парад
Тук хора с белези на мъченичество,
Дошли да погребат я син, я брат.

След като дълго са били разкарвани
Из криволици, бурени и кал,
Тях ги обират и човеци-гарвани
Без бог, без страх, без срам, без грях,
без жал.

Защото божата благословия
И в гроба е предмет на търговия.

232.

Не е ли този свят като змия,
Която разсъблича своята кожа? –
Чрез огън сменя плодните поля,
А поколенията си – чрез ножа.

До днес десетки хиляди войни
Успешно са го обезобразили,
Убитите са цели планини,
Но него още те не са убили.

И ето че във атомния век
Земята с ядрен взрив е заредена,
Човекът се превръща в свърхчовек

И разполага със огромна мощ
Да запокити цялата вселена
В просторите на безпросветна нощ.

233.

Чрез разпореждания многочислени
Властта си запланува “ново мислене”,
Като че мисленето ѝ е дреха,
Чиято смяна води към успеха.

Подобни необосновани мнения
Науката посреща с подозрение,
Защото векове напразно чака
Дано да се сдобие с ум Глупака.

Но той не демонстрира поумняване,
Нито при лягане, нито при ставане,
Нито дори, когато се издигне
И до високи постове достигне.

Докопал се без срам до трона чак,
Глупакът си остава пак глупак.

234.

В прогонване на древните лъжи
Науката е сила всепризната,
Но лошо е, че тя унищожи
Доверието ни във чудесата.

А чудото е цяр незаменим –
Във мигове на непосилна мъка
То подпомага ни да се спасим
От действителността хилядоръка.

Отхвърляме си тежестта встрани,
Душата в безтегловността полита
Към неизбродените висини,
За да изпита радост до насита.

Накратко, чудото е нещо сладко,
Но, за беда, ни навестява рядко.

235.

Понявга дните се уеднаквяват,
Познават се единствено по датите,
А после хората ги разкрасяват
Чрез клюки за живота на богатите.

“Петров закупил е клозет от злато
и водоскоци си поставя в стаите.”
“За да участва във банкет на НАТО,
Бай Ганьо заминава за Хаваите.”

Подобен е видът на ястията,
Поднасяни на българската публика
От пишещите вестникарски братя

На глупостта ѝ към хранопровода
За слава на цъфтящата Република
И благоденствието на народа.

236.

Несправедливостта обича ужаса
На дългите душевни затъмнения
И с тяхна помощ неуморно служи си,
За да държи света във подчинение.

Обича своето многообразие
И порива към честото прераждане
В Европа, във Америка и в Азия
Сред всички бързо преуспели граждани.

Парите търсят нейните обятия,
Където почват бързо размножаване
Под сянката на златното разпятие,

А после Тя – със бой, или без бой,
Или и с *двата вида* убеждаване,
Укрепва съществуващия строй.

237.

Ако огледаш датите внимателно,
Ти вероятно лесно ще съзреш
Как равномерно, чинно и старателно
Измамвана е нашата младеж.

Героите ѝ вече са невидими,
Избити при Страцин и Булаир,
Това когато си припомня, иде ми
Да богохулствам и крещя безспир:

“Защо изпадна толкова страната ни,
Че вместо да откърмя днес мъже,
Тя станала е жертва на изпратени
Престъпници от кол и от въже?!”

На всички всичко е дошло до гуша,
Но Бог не иска воплите да слуша.

238.

Коя управа не е скапана
И кой държавник не е шут,
Щом част е показното лапане
От политическия труд?

То ни въвлича в надпреварата
Със целия си царски щат,
Но за народа пази вярата
В здравеукрепващия глад.

На първо място сме класирани
По силата на стар закон:
Беднякът има бучка сирене
Веднъж на всеки нов сезон.

Така във родната държава
Гладуването процъфтява.

239.

В годините на масова психоза
Тук всичко се продава и купува,
Навред се шири безвъзвратна проза,
А мъдростта и пукнат грош не струва.

Загърбен е заветът на предците
Във името на мамещото утре,
Защото занемяват мъдреците
При досег със послушните компютри.

Природата е жертва на машини,
По-зли дори от зверовете хищни,
Които ще превърнат в пустиня

Градините на бъдещото детство,
Когато на потомците излишни
Оставим чезнещия свят в наследство.

240.

Питал съм се неведнъж напразно
Как човек навлиза във властта,
Но накрая правило желязно
Аз открих единствен на света.

Трябва да повтаряш изначално
И със поглед ведър и лъчист:
“Всичко в края роден е нормално!
Лично аз съм вечен оптимист!”

Обещай от своя оптимизъм
Да дадеш на всеки беден брат,
“От средите ваши произлизам”,
вметвай често в реч или доклад!

Оптимизмът до това се свежда –
Избирателят да мре с надежда.

241.

Красиво чувство ражда се у мен,
Щом чуя “С ум от Бог е надарен”,
Но ме обхваща безразделна скръб
При среща със човек, природно тъп.

Тъпаците тъй бързо се множат,
Че трудно вече ги търпи светът,
Измежду тях избират президент
И “членове” в достоен парламент.

За продан те излагат своя дар
На външния и местния пазар,
Дори и в Министерския съвет
Тъпакът е с голям авторитет.

Там той мълви със развълнуван глас:
“В екип обичам да работя аз.”

242.

Лицемерието слави скромните
Вече повсеместно напоследък,
Лее топли сълзи за бездомните,
Обещава всякакъв напредък,

Завладява всички важни лостове
С постоянство, труд и дума блага,
И заема ръководни постове
Чрез обвита в кадифе тояга.

Кой ли го е еня за талантите,
Щом не са прилежно лицемерни?
Нека мият пода в ресторантите –
Тях ги чака бъдеще мизерно.

Лицемерието ще ги чества,
А при нужда и ще ги замества.

243.

Отдавна стене нашето търпение
Пред раздавачите на заключения,
Които ни натрапват свое мнение
със преподобни радио-внушения.

По темите за грипа и Албания,
За неутроните и фараоните,
Или за политически деяния,
Те със охота търсят микрофоните.

И чуваме сред радиогълчавата
Какви необозрими са запасите
От глупост във ефира на държавата,

Подмушени във вид на информация
И право за изказване на масите
В условия на пряка демокрация.

244.

Народът ни е доста често в криза,
Като че сме незаконородени,
И от това, разправят, произлиза
Тревожната ни нужда от промени.

Къде ли не са пръснати гробове
На славното ни многобройно племе? –
А бъдещето ни копае нови
И предвещава непосилно време.

Два континента вече са трептяли
Под знамената с конските опашки,
Хазари, угри, кумани, вандали,

Пребити изоставиха Балкана,
Но българите в битките юнашки
Опазиха родината на Хана.

245.

По небивало странна ирония
Чух в далечна презморска колония
Един френски нахален простак
Да се перчи с Юго и Балзак.

Той не знае какво са направили,
Дали ангели са или дяволи,
Сътворили ли са апарат,
Автомат, или плат непознат.

Но той въпреки туй се гордее
И желае светът да немее,
Прогласявайки се за герой,
А безличие всъщност е той.

Как ли още се би възгордял,
Ако знаеше кой е Нервал?!

246.

Навред около нас народната култура
Маскирана е днес като номенклатура,
До всеки пост желан и творчески дебют
Се стига не с талант, а с блюдолизен труд.

Художник и поет, писател и строител,
Разчитат на успех чрез Партия-учител,
Без нея те са гмеж със безпросветен вид,
Портийният билет за тях е като щит.

Награди ден през ден изсипват щедри каси,
Младежи зарад тях погубват младостта си,
Докато разберат в партийния си храм,
Че шумният успех е всъщност тежък срам,

Обаче този срам и миналото мръсно
Сега да заличат е вече много късно.

247.

Кога ще спрем пред портите затворени
Да свеждаме смирено раменете
И да търпим как родните ни корени
Изтръгват се от чужденци пресвети?

Безоблачните блудства на мечтите ни
Кога ще спрат да пълнят с ад душата,
Където разумът ни запокитен е
Безумията свои да пресмята?

Кога ще стихнат болките изстрадани
Във името на щастие безбрежно?
Кога ще свърши вихреното падане,
Наречено Единствена надежда?

И все пак във очакване на края
Човекът бърза да се намечтае.

248.

Изгубено е всяко равновесие
В обикновения човешки бит,
Хармонията алчността отнесе я
И алчността въздигнахме във мит.

Въведохме насила във природата
Понятието за Добро и Зло,
Но от това познание изгодата
Е нещо чакано и не дошло.

В безвремието дълго на годините
Светът се е развивал без морал.
На Ева и Адам дали роднините
Ще заживеят както Бог е дал?

Но Бог не си е давал много зор,
За да поддържа Качествен надзор.

249.

Защо ли хората с духовна сила
Търпят тъй често жизнени крушения?
Защо съдбата ги е наградила
Единствено с тревоги и съмнения?

А сиви некадърници на воля
В Историята родна са препускали,
Били са, а и днес са, на престола,
Поддържани със меч и слепи мускули.

Напразно тук се произвежда Разум –
Не е необходим той на страната ни,
Духовността ни е в болезнен спазъм

Във разрез е с естествените норми
И язва за устоите разклатени
На неосъществените реформи.

250.

Природата е строго мълчалива
На фона на човешките нещастия,
Но тя е неспособна да ги скрива
Зад своето приводно безпристрастие.

Човещината бита и пребита
От политическите мародери е,
Тя търси сред дъбравите защита
Пред невъобразимата мизерия,

Обаче вече не тъжи гората
За нявгашната помощ на войводите,
Осакатена е навек горката

От запланувани мероприятия
За бъдещето славно на народите
И гасне в принудителна апатия.

251.

Когато вечерта изсипе мрака
И всичките звезди зад облак скрият се,
А адът своята награда чака,
Настъпват часовете на Убиеца.

На него вече му е предплатено
За жертвата отдавна набелязана,
Оръжието му е проверено,
Невинността му – отнапред доказана.

Почти без шум изстрелва се куршума,
За миг е пръснат черепът на жертвата
И оправдана дадената сума

От благотелните поръчители,
А жертвата издъхнала зачертват я
От списъка на чакащите жители.

252.

Чрез ябълките в райската градина
Бог запозна Човека със Измамата
И във прослава на Отца и Сина
Започна своя Ден рожден Рекламата.

Лъжата, съчетана с Красотата,
Под форма на рекламно всекидневие
Днес примирява Бог със Сатаната
И божа благодат за всички Еви е.

Тя бърка в джобовете на мъжете,
Разпалва стръв у голите и босите,
Твори или громи авторитети,

Дарявайки ги с изгрев или заник,
Продава лед дори на ескимосите
И океански пясък на “Титаник”.

253.

Достойно пазил той невинността си
И своя университетски ценз
Далеч от недоволстващите маси
Със предвидливостта на екстрасенс.

Възходът му голям не е бил ярък,
Но бил е пребогато заплатен,
Съдбата му орисала подарък –
Парите да му служат нощ и ден.

И те му служили със всички сили,
Завинаги за да остане жив,
Но ангели небесни го открили,

Харесал им по данни в досието,
Поставили му в мерцедеса взрив
И после го прибрави на небето.

254.

Тежат над него близо сто години
Живот на скромен, беден обушар,
Без злото някога да го отмине
Със образа на вожд или на цар.

Но той бе силен с тази страшна броня
На спомена, когато с щик бе спрял
Противникът все силен там при оня
Завой на Черна и Каймакчалан.

Тогава той изгуби двата крака,
Но все пак не поиска да умре,
Успявайки във боя да дочака
И вече полумъртав за съзре

Как бягат под звука на барабаните
Ведно французите и англичаните.

255.

Скрои хвалебствен стих, предаде хора,
За да получи висш партиен сан,
Народ натика доста във затвора
И със “народен” беше увенчан.

Властта плати му и той бе преведен
На чуждестранен някакъв език
В замяна на това, че бил е предан
Тръбач на вожда и поет-войник.

Таланта честваха му в двеста града,
Провъзгласиха го и за мъдрец
Готов за Нобеловата награда

Със неговите оди и новели...
Той беше толкова голям подлец,
Че чудно е защо не я спечели.

256.

Природата ни пълна с красоти е,
А обществото ни – с нечистотия
И в този принудителен контраст
Мизерна власт владее всички нас.

Нима сами не сме си я избрали
Измежду хора с лъже-идеали,
Които не пропускат никои шанс
Да ни продават даже във аванс?

И тази драма вечно се повтаря
Във ритъма на робска надпревара
При винаги еднакъв резултат –
Проекто-раят се заменя с ад.

А дяволите родни вездесъщи
При всяка смяна са едни и същи.

257.

В обширната парламентарна зала
Стоотици добросъвестни радетели
Полагат топли грижи за морала
И най-почитаните добродетели.

Със примера си учат те народа
На трудолюбие и благонравие
И как се жертва личната изгода
Във името на братско равноправие.

От трезво родолюбие обвзети
Превиват услужливо коленете те,
Привеждат героично раменете,

За да заслужат своята заплата
Чрез честото участие в банкетите
За вечен упокой на Свободата.

258.

Във тези неспокойни времена
Разпадат се и общество, и ред,
Остава всемогъщата Злина
И нейният търпян от всички гнет.

Тя е с различна възраст, ръст и цвят,
Убива с лекота и от сърце
Случаен чужденец или познат
Учтиво и с усмихнато лице.

Предлага се на всеки бит-пазар
По градове, паланки и села,
Помага със успех на млад и стар,

За да постигнат слава и престиж
В човеконенавистната мъгла
И не веднъж, а даже дважд и трижд.

259.

За изпита по Медицинска химия
Са нужни множество ненужни знания,
Еднаква Тя при всичките режими е
От Сахалин до Великобритания.

Кетони, етери и изомерия
Се смесват с маслите и със пигментите
И предизвикват сълзи на истерия
Сред всички нас – елита на студентите.

Ще спрат ли нявга тези изстъпления
На безпощадните преподаватели –
Да ни изпитват за съединения

Със купища километрични формули –
Най-страшните младежки неприятели,
Които двойките ни са оформили?

260.

Предател ли е бил Апостол Павел
И ако да, кого ли е предал?
Какво ли някога е той направил?
Какви ли грехове е осъзнал?

Преследвал е усърдно християни,
Но слънчев удар го е сполетял
И след това побързал е да стане
Деец на християнския морал.

Такава смяна днес е акт тържествен
И пример, който следват с апетит,
Мнозина го намират за естествен,

Защото е изгоден и човечен
И често води до живот честит.
Но все пак Свети Павел бил посечен.

261.

Когато свестните са малобройни,
Безумието лесно надделява
При всички планове далекобойни
Във нашата безпримерна държава.

Глупците в публичното ни простванство
Се размножават бързо и безспирно,
С тях бихме взели премии във странство
На всяко изложение всемирно.

А Глупост, Лудост, Вяра и Надежда
Понявга са тъй трудно различими,
Че даже невъзможно ни изглежда
Да разгадаем истинското име.

Какво ни липсва? Мъдри философи ли,
Или пък вездесъщи мефистофели?

262.

От малки още учим във училище
За героичния живот на Левски –
Как за тираните е бил страшилище
И как заслужено го славим днеска.

В Историята той е сред най-чистите,
Но дума стане ли за Палестина,
На нас ни казват, че там терористите
Са врагове на своята родина.

Нима не виждат те, че Свободата е
Заета окончателно от други?
Защо не са съгласни да са ратаи,
Заети само с битови услуги?

Но те не искат. И пак продължават
Сред враговете си да се взривяват.

263.

Предишните революционери
Сега са първи *корупционери*,
Изцапали със кал
Морал и Идеал.

Как лесно се поддават тези хора
На мамещия повик на Позора –
Във сребърници днес
Превръщат дълг и чест!

С коварството си те са всепризнати
И всички до един са демократи,
Когато се сдушат
За кражби всеки път.

Извличат те изгода след изгода
От недохранването на народа.

264.

Ог старо време интелектуалците
У нас ги възпитават с бой през палците;
Послушни стават те
Чрез творчество-менте.

Зад повести, пиеси, оратории
Из Шопско, Тракия и Лудогорие
Със щат, или без щат
Преживя пишещ брат.

Отхвърлилите своите настойници
Скоропостижно станаха покойници,
Заспали в строен ред
Зад гробищния плет.

Живеят си творците независими,
Но само докато остават хрисими.

265.

Чуден спор се разгоря наскоро
В обществото славно на слугите;
Не различие създаде спора,
Нито сблъсък на копнежи скрити.

Всъщност господарят беше казал:
“Кланяйте се ниско до земята!”
Казал беше, казал и отрязал,
С уважение към Свободата.

Сред слугите разпрата започна
И едва ли скоро ще угасне
В надпреварата им непорочна

Не против тирана гръмогласен,
А защото бяха несъгласни
Кой от всичките е най-съгласен.

266.

Обичам бодрите лъжи на песните
И братската им дружба със мъглата,
Страхливото роптание на честните
И святите мечти за Свободата.

Но мразя следващото отрезвяване
От всички радости по детски чисти,
Когато пряпорците ни развявани
Обсебят самозванци напористи.

Започва ново пиршество на властите
Във чест на придошлите победители,
На воля бързо се развихрят страстите

Сред общество за похот закопняло
Пред погледа на алчни предводители.
И всичко пак започва отначало.

267.

В прераждането вярват милиони,
Така щял Бог да удължава дните ни,
Бедняци ще се преродят с корони
И ще живеят от разкош преситени.

Душата от плътта ще се откъсне,
Ще мине през небесното чистилице
И облекчена от делата мръсни
Ще се окаже в ново земно жилище.

Но може и да има куриози,
Като в предизборните обещания –
Човек вместо да властва сред чертози
Да стане пес във кучешка компания.

Така възниква: “От небето ясно
Върху земята падна куче бясно.”

268.

Страната ни, родина на избраници,
Е запокитина в жестока бедност
Под тежестта на непосилни данъци,
На кражби и престъпна безогледност.

Не случихме със нашата История,
Робувахме на чужди и на наши
И все пак утешителна опора е,
Че робството ни вече не ни плаши.

Познаваме му всичките подробности
И всичките потайни криволици,
Защото притежаваме способности

Да преживеем всички сътресения,
А после, подредени във редици,
Да изпълняваме постановления.

269.

В “добрите семейства”
Доброто бездейства
И вместо доверие
Цари лицемерие.

Изглеждат щастливи
С постъпки красиви
И мислят се всичките
За пример на птичките.

А всъщност сълзите
Напират в очите,
Прикрити с усилия
За “здрава фамилия”

Така сред народите
Множат се разводите.

270.

У нас аристократите са вносни,
Защото всички наши са избити
По времето на битки смъртоносни
Във кървавата баня на войните.

Изнасяли сме шаяк и гайтани,
За да си купим някой княз с корона
И да го молим, та дано да стане
Наш повелител, възкачен на трона.

А вносните царе са многодетни,
Такова е и царското им братство
И трудно ще е днес да се пресметне
Натрупаното им чрез нас богатство.

Остана им обаче през годините
Пророческият страх от пилотините.

271.

Разоръжават ни и съкращават
Със цел страната ни да се разпадне,
А родни чужденци се съюзяват
Във името на сметки безпощадни.

Какво да правим? – Никой днес не знае.
Назад към нявгашната Прародина
Край гордите високи Хималаи?
Или приют във някоя пустиня?

И все пак рано е да ни погребват,
Щом в нас витае българското чудо,
Щом опитите им да ни изтребват
Са заклеят с образа на Юда.

И щом е жив в младежите сегашни
Спасителният дух на Хан Крум Страшни.

272.

Липсват ни поеми за изселени.
Няма оди. Няма посвещения.
Синовете им изгниват в Белене.
А на тях се дават “направления”.

Заповед. Три реда. Напечатана.
“Цялото семейство. Без отлагане.
София. Посока – Бяла Слатина.
Стреля се при противопоставяне.”

Кон. Каруца. Дрехи. Но без мебели.
Все пак милост проявяват властите.
Други биха ги завчас изстребили.
А сега те всички имат щастие.

Но съседите крещят пред входа:
“Смърт за враговете на народа!”

273.

Отдавна ханският аул без шатри е,
Не се развяват вече конски гриви,
Превърнаха в огромна психиатрия
България водачи юродиви.

Кои са болните? Кои са здравите?–
Умрелите ще спорят непрестанно.
Дали ще могат нявга да забравят те,
Че тук за бъдещето все е рано?

Дали ще станат ханът и боилите?
Дали ще зазвучат тръбите бойни?
Дали на тях ще им достигнат силите
Да съберат следовници достойни?

Едва ли. Нявга племето богато
Сега е просяк, който чака НАТО.

274.

На английски “Riot” звучи “Раят”,
Но във същност означава “бунт”
И когато всички го узнаят,
Ще започнем следващия рунд.

“Раят” с “бунта” в “мир” ще се превърнат
на възкръснал някакъв език,
хората с любов ще се прегърнат
в името на идеал велик.

Вавилонската си кула нова
Земният човек ще построи
Върху толкова добра основа,
Че и срещу Бог да устои.

А тогава, щом на бунт се вдигнем,
Може и до рая да достигнем.

275.

This Battle of Adrianople (Odrin) occurred on April 14 1205 between Bulgars under Tsar Kaloyan, and Latins under the Latin emperor Baldwin I.

Бе пред осем века, сякаш вчера,
Когато покрай Одрин, в равнината,
Прадядовците му на Премиера
Нагазиха в родината ни свята.

Възправиха се с Балдуин начело
С блестящи ризници сребристокрили –
Прекрасно войнство, безпределно смело,
А там, насреща – нашенските сили.

Не разполагахме със евро-заем,
Нито пък с вяра в мисия голяма,
Почитахме непобедимостта им

И без мечти за някаква награда,
А с бой гърди в гърди и с “Вашта мама!..”
Ги пратихме с тържествен строй във ада.

276.

Самият съм безбожник, но обичам
Да съзерцавам вярващите хора,
Издадени във транс трагикомичен
На някой изрисуван лик пред взора.

Дори в това да има нещо болно,
То не уврежда с нищо обществото,
Защото го пречиства доброволно
И сдържа богомолците пред злото.

Но има вяра, пърна със омраза,
Възвеличила силата на мрака,
За нея милостта е празна фраза,

Унищожителна е като лава,
Която жадно жертвите си чака.

И лошо е, че тя преобладава.

277.

Напразно съм се питал многократно
Защо затварят чувствата в сърцето,
Което равномерно и безплатно
Отмерва времето на битието.

То може да е болно или здраво,
Но не нещастно или пък щастливо,
А някои дори му дават право
Да бъде още зло и завистливо.

Анатомична помпа. Нищо друго.
Одушевяваме го по привычка.
Сърце на лъв (но не и на влечуго)
Най-често предпочита се от всички.

Сърцата... Величаем ги по име
Но те са “HЛA – несъвместими”...

278.

*Българските войници се хвърляха “На нож!”
от 500 метра пред вражеските окопи.
(в. “Таймс” – 1912 г.)*

Къде е онзи героизъм свят
И онзи страшен вик “Напред на нож!”,
С които стигнахме до Цариград
И утвърдихме българската мощ?

Разстроена е нашата войска,
Унищожена е без кървав бой,
Приспан е днес героят на века
Под улицата “Сливнишки герой”.

Кой беше геният на подлостта,
Допуснал да пропаднем чак дотам,
Та знамената славни на честта

Да се обезчестяват за пари
Под сянката на всенароден срам?

И няма вече кой да каже “Спри!”

279.

“Науката помага напоследък
В напредъка на целия народ.”
Какво обаче е това “напредък”? –
Глад? Бедност? И “Напред на заден ход”?

Къде ли не ни водиха умници? –
Из петилетки с почини – под строй,
Не казваха ли “В нашите редици
Науката е главният герой” ?

А както всичко, тя бе подменена
От долнокачествен фалшификат,
Чрез който на обществената сцена

Навсякъде тръбяха за подем
И щастие за всеки стар и млад.

И ние вярвахме... Но не съвсем.

280.

Дали злодей си, или пък добър си,
Приема се за нещо отживяло,
Модерно вече днес е да се търси
Вината в обществото като цяло.

Хан Крум е бил суров срещу крадците
И тъй създал най-мощната държава,
Сега държавата ни двор открит е,
Където бандитизмът управлява.

А толкова е лесно да се схване,
От днешните ни вождове безлични,
Че на Темида зеещите рани
Не се лекуват с подкупи парични,

Че трябва да се възкачи на трона
Закон за Спазването на Закона!

281.

Загрижено нещастното човече е
Каква религия да избере
Щом е затънало в противоречия
На догмите сред бурното море.

Христос, Аллах, Йехова са “единствени”
Владетели над този грешен свят
И всеки иска със дела безчинствени
Да бъде само той общопризнат.

Но техните прославени наместници –
Имам, равин, владика или жрец,
Прегърнати ги виждаме по вестници
Във името на Златния телец.

Така, от всепречистващо понятие,
Религията става предприятие.

282.

Не е ли твърде странно? – Мъдростта
Не придружава днешното развитие.
Мислителите са във древността,
Далеч от най-модерните открития.

Не в самолет, в автомобил, във влак,
Родени са големите прозрения,
А в ера на технологичен мрак,
На мор, на глад, на бедност и лишения.

Днес мутрите, които вдигат шум
Със мерцедесите си по шосетата
Едва ли притежават много ум
В сравнение с ума на шимпанзетата.

Конфуций, Аристотел, Демокрит,
За тях остават периметър скрит.

283.

Те рядко произнасят “догодина”,
Плъгта им е обвзета от разруха
И със молитви към Отца и Сина
Очакват чудо от Светаго Духа.

Не само че са смъртно заразени
С отровата на пълна безнадеждност,
Но безвъзвратно вече са лишени
От всяко утешение и нежност.

Не ги закриля собствената стряха,
Където те са често нежелани,
Роднините ги гледат със уплаха,

Като че ли са ангели на злото
И никой днес не смее да ги брани
От безответността на обществото.

284.

“Успех, пари и слава? – За какво ми са,
Ако ще плащам за съдба красива
С цената недостойна на компромиса,
Чрез който съвестта навек заспива?”

Така си мислим ние, неподкупните –
Изчезващ вид във хаоса човешки,
И олицетворение на крупните
Допуснати от Естеството грешки.

Със Истината сме фатално свързани
И тя ни прави лесно уязвими,
Когато към отвъдното забързани,

Безспир се борим с вятърните мелници
И със пороците непобедими.
Но вечно сме сами. Като отшелници.

285.

Със лицемерни сълзи вие плачете
За гибелта на нашия език,
А всъщност вие, вие сте палачите,
Които го убиват всеки миг.

Пожертвахте го вие, вестникарите,
Затлачихте го с чуждоземна реч,
Успяхте върху него да стоварите
Завоевателния вражи меч.

“Формации”, “аспекти”, “ситуации”
погребват дивния ни роден слог
и с помощта на учени простаци е

лишено всяко българско дете
от първия си български урок.

А Ботев с преводач ще ни чете.

286.

Знам десет заповеди. Всички – божи.
Една от друга те са по-безсмъртни,
Чрез тях човекът някога ще може
В изгубения рай да се завърне.

Но как да спазва заповед “Обичай!”
На чувсвата нима се заповядва?!
Това не е, като да кажеш “Тичай!
Хвани врага и го убий със брадва!”

Чрез този сбъркан текст в свещена книга
Лъжата шества хиляди години
И чак до съвременността достига,

Заставяйки човеците да сричат,
Загледани във небесата сини,
“Обичаме!”, когато не обичат.

287.

От страх – на страх, от грях – на грях,
Поуки много аз събрах
И тъй на Царя ни при двора
Аз изпреварих доста хора.

Когато той повдигне пръст,
Веднага аз пречупвам кръст
В очакване на нова рола
По Височайшата му воля.

Какво от туй, че съм подлец,
Щом си живея във дворец
И щом за царските парички
Навред ме уважават всички!

Под звезден знак съм аз роден.
Кой може да се мери с мен?

288.

Какви ли не езикови трагедии
Се ширят в електронните ни медии!
Експерти всякакви под път – над път,
Се надпреварват вкупом да грешат.

Те сладко произнасят “да подремеме”
Или “да спиме”, също и “да вземеме”,
Уверени безпрекословно, че
Поставят правилно накрая “е”.

Глаголят кметовете, адвокатите,
Ведно с чиновниците, депутатите,
И никой не подава ясен знак
Защо е станал на езика враг.

Защо? – Макар че всички знаеме,
Ще продължиме кротко да си траеме.

289.

Омръзват черно-белите събития
Във нашето обществено развитие –
Да гледаш всичко в черно и във бяло
Прилича твърде много на опяло.

Мечтаят хората за обновяване,
За жизнерадостното оцветяване,
Когато над душите и нещата
Ще са “законите на красотата”.

Те мислят:” Между бялото и черното
Са багрите...”
Но не това е верното.
Показва го подробният анализ
От времето на философа Талес.

Защото, вместо гами на красивото,
Помежду тях се разполага *сивото*.

290.

Хипократовата клетва
Лекарите ни съветва
Да са бедни и добри,
А не жадни за пари.

Но когато в магазина
Те отидат за сланина,
Продавачът с вид сърдит
Не продава на кредит.

Те за подвиг са призвани,
Той обаче не ги храни,
Затова на този свят
Нека ги спасим от глад.

Иначе на всеки декар
Ще седи умиращ лекар.

291.

Превърна се в министър-автомат,
Душата му напълно се износи
Откакто е оратор всепризнат
По всякакви обществени въпроси.

А любовта към родната страна
Отдавна стана форма на преструвка,
По навик запечатвана с една
Кинематографическа целувка

По сбръчканата немощна ръка
На някоя съсухрена старица,
За да покаже може би така

Пред жадните за образи екрани,
Че е крило за старци и дечица
И със лъжите си ще ги нахрани.

292.

Разбират ли сега аборигените
Какво ще ги очаква занапред?
Ще бъдат ли съгласни със промените
При бъдещия нов глобален ред?

В Централна Африка и Амазония
Ще ги довърши нашият прогрес
С модернизираната им агония
Във резерватите под строг арест.

Там, вместо да се бият с древни копия,
Ще могат да използват и куршум –
Вълшебен дар от новата Утопия

Във чест на Третото хилядолетие
И на могъщия човешки ум,
Което част от нашите завети е.

293.

Щастието – роза несравнима,
Не обича общата градина,
Самота му е необходима
И искри от радост безпричинна.

При нещастниците е обратно,
Те обичат да не са самички,
За да се сравняват многократно
Кой е най-нещастният от всички.

Злата участ ги обединява,
Тя ги кара да се чувстват братя
И създава ведрата представа,

Че очакват Истината свята
Да споходи някога Земята
От Планетата на чудесата.

294.

С почтеноста се свиква много трудно,
А лесно свикваме с престъпността,
Почтените са нещо рядко, чудно,
Незнайно как попаднали в света.

Те действат настъпателно, но бавно,
Със вярата в неприложим закон
И в общество за всички равноправно
Под светъл календарен небосклон.

При хаоса дали ще оцелеят?
Ще тръгнат ли по правилния път,
Където да открият, че елят

На славата съвсем не е за тях,
А за онези, дето все крадат
И хвърлят щедро във очите прах.

295.

Копнея за душевно просветление
Чрез същността на простите неща,
Но в мен съмнение подир съмнение
Прогонват чаканата яснота.

Да диря на познанието лимеса
Е смисълът на тежкия ми труд,
Препятствията тук неизброими са,
А рискът е, да кажат, че съм луд.

При все това, без всяко колебание
На този труд до гроб се посветих –
За другите прилича на страдание,

Но мен щастлив ме прави и богат –
Чрез него бога в себе си открих
И дявола – великия събрат.

296.

Денят е вечно по-стар от нощта,
Нощта е тъмна и изглежда млада,
Тя с мрака си предпазва младостта
На слънцето от ярката досада.

Но ние бързаме да я просим,
(За после младостта да се отложи),
Забравяйки, че срок неумолим
Да ни даде решил е дядо Боже.

И тъкмо свикнем с нашия живот
И се вгълбим във неговите тайни,
Отваря се лазурен небосвод

И искат ни за всяка петилетка
И за делата знайни и незнайни
Там, горе, да дадем най-точна сметка.

297.

Не зная откъде ли са се взели
Негодниците от различни класи –
Високи, ниски, тънки и дебели,
Те вред се чувстват като у дома си.

Големият негодник се познава
И даже малкият негодник – тоже,
Виж, “средният негодник” ни смущава,
Да влезе в таблицата той не може.

А “средният негодник” е всевластен,
Неумолим и всеки път различен,
На пост държавен или в сектор частен,

Сред нас той си остава спътник вечен
Под маската на хищник симпатичен,
На пълна безнаказаност обречен.

298.

Не мисли, а “определено счита”
Уверено чиновникът-герой,
Когато някой нещо го попита
И му смущава сънния покой.

Той е управител на празнотата,
Въздигнат неизвестно откога,
За да присъства само тялом в щата
И да повтаря “Утре, не сега!”

И като припев “Утре!”, вечно “Утре!”
Из милото отечество ехти
От хор на всички учрежденски мутри,
Залостени зад своите врати.

Те обещават бъдеще успешно.
А нашето нещастие е днешно.

299.

Аз търся преводач към мен самия,
Когато се разглеждам от страни
В пустинята, в която днес се крия
От моите тревожни младини.

Душата ми сама не се разбира,
Не разговаря с думи, а със стон,
Огправен безутешно към кумира,
Овакантил отдавна своя трон.

Очаквам омагьосаното биле
От отчаяние да ме спаси,
Като ми вдъхне обновени сили...

Но где е заклинателното слово,
С чиято помощ да се възкреси
И върне правдата в света отново?

300.

Погребани са спомените смътни
За масови убийства чрез разстрели,
От обич вече е обвзет векът ни
И той убива с музикални трели.

Присъди изпълняват цугтромбони,
Китари, барабани и тромпети,
Със микрофони, или с мегафони,
И с ударно повтаряни куплети.

“На парти пак си ти!”, като хиена
певецът изкрещява двайсеторно, –
засилен като острие рефрена
убива и се връща пак покорно.

И колкото и да изглежда странно,
Шумоубийството нарича се хуманно.

301.

Народите
запяват одите
Според поръчката
На Пръчката.

По дирите
На командирите
Вървят поетите
С заветите.

Впоследствие
Хвалебствия
Изпълват с лъчезария
България.

Но само да не паднете
В прегръдките на гладните!

302.

Разтърсващо и страшно му е името –
Съмнение! “Във всичко се съмнявай!
На никого не вярвай!” днес крещи ми то,
“Да се съмняваш, нивга не преставай!”

Ще бъдат ли оставени невинните
Да си живеят като честни хора
През тягостния наниз на годините
Без да познаят ада на затвора?!

Безгрешни няма. Всяко поколение
На тази пренаселена планета
Расте и поумнява чрез съмнение

Във правдата на своите събратя
И във Законността общоприета.

Но също и във Истината свята...

303.

В музея ни събрани тук са
Неща непривлекателни наглед,
Които стават част от лукса,
Щом прочетем на ярък етикет,

Че сред музейните предмети
Е нощното гърне на някой крал,
Или протрити еполети
На стар прославен тилов генерал.

Лъжица, вилица, корона
След допира си с кървавата длан
На историческа персона

Веднага стават ценни във очите
На всеки, който е призван
Да служи в храма на парите.

304.

Празнични посмъртни песнопения
Увенчават Делото на Гения;
Той сега се чувства най-добре,
Щом от глад успял е да умре.

Колко много честни почитатели
В сетния му път са го изпратили!
С тяхна помощ би останал жив,
Жизнерадостен, дори щастлив.

Но, уви, в житейската лотария
Печелившите са все бездария,
Те навред с предимство се тълпят,
А за гениите – Оня свят...

С общата признателност, че те са
Съзидателите на прогреса.

305.

Наказанията за почтеност
Постепенно стават все по-строги
Спрямо всички мислеци двуноги,
Вярващи във тази спорна ценност.

Тях не ги затварят във тъмница,
Пускат ги на воля сред тълпите
И те лесно биват там разкрити,
Въпреки нормални че на вид са.

Право на помилване те нямат,
Но не се оплакват от съдбата
И не свеждат никога челата,
Сякаш Истината им е храмът.

Затова намират за уместно
С нея да ги погребат съвместно.

306.

Живеем си във два съвместни свята –
На Истината и на Новината,
Те борят се без отдих всеки ден
И всеки знае кой е победен.

Когато Новината се гримира,
Тя лесно вестниците окупира
И с помощта на родни писмена
Омайва бързо цялата страна.

А Истината, е ли и не е ли,
Не влиза в набелязаните цели,
По-важно е под небосклона наш
Да се подържа най-висок тираж.

И затова тъй точно днес приляга
За вестникаря римата “тояга”.

307.

Тя се захвана с писане от скука.
Пописваше с прилежност непрестанна,
Отказа се от висшата наука,
Писателка обаче тя не стана.

Завиждаха ѝ множество познати:
“Красива, жизнерадостна и млада!”
Съдбата благосклонно ѝ изпрати
Безплатно Самотата за награда.

Затвори се във себе си навеки
И се прости спокойно с красотата,
Когато по житейските пътеки

Тя тръгна на живота си към края,
Все тъй прегърната от Самотата...
И заедно те влязоха във рая.

308.

Светът непоправим е. Общо взето.
Известно е на всеки стар циник.
Това е заключение, което
Доказва ни животът всеки миг.

Намират се обаче хора странни
С неподозирано голяма страст,
Старателни, но вечно неразбрани,
Защото търсят правдата на глас.

Те редки са като сърдечна ласка,
Но всеки притежава ценен дар,
Чрез който цялата планета гласка

По пътя на успех и на разцвет,
Напук на господар, тиран и цар,
Или на друг безмозъчен предмет.

309.

В предсмъртен ужас е Невинността
Откакто заживя сред престъпления;
Отвред присъди получава Тя.
И поражения... И поражения...

За нейните разплакани чеда
Светът е днес изпълнен със премеждия
И спомени за тъжна свобода,
А погледът им вече без надежда е.

Изтребва ги безликият Терор
Чрез гибелта на хиляди заложници
/Без никаква възможност за отпор!/
/

Със бомби, със картечници и мини –
Деца, свещеници или художници,
Виновни за това, че са невинни.

310.

Граничната бразда... Кръвта по нея
Изхранва боговете на войната,
Омразата разцъфва там и зрее
С цената на Смъртта, до смърт позната.

От прадедите ни е завещана
Ведно с бодли по телените мрежи
И клетвата – за нейната охрана
Живот да жертват старци и младежи.

И цялата Земя е разделена
От границите – дълги или къси,
Опустошена и окървавена,
Защото хората не са с ума си,

Когато се наложи да прозрат,
Че неделим за всички е светът.

311.

Какво ли значи думата “Раковски”
За днешния обикновен човек? –
Изглежда тя абстрактно-философски
В един прибързано настъпил век.

Решим ли да попитаме тактично
Самоуверения бодигард,
Той ще възкликне: “Зная го отлично!
Това е името на булевард!”

За друг ще бъде етикет на водка,
За трети – герб на футболен отбор,
А за четвърти – лодка за разходка
Или заводи за изкуствен тор.

Кой ще разкаже утре на децата,
Че Той е първожрец на Свободата?

312.

Човек започва всяка светла заран
Остатъка на земните си дни,
От тежките си грижи претоварен
И с вяра във щастливи бъднини.

И грижите, и вярата, са вечни,
Те надживяват земния живот,
И заедно със робства безконечни
Съпътстват целия човешки род.

А вярата, безумна и омайна,
Дарява всички с прелестни лъжи,
Изпълва ги със обич всеотдайна
И като ангел над света кръжи,

За да го пази вътре и отвън,
Неуязвима като хубав сън.

313.

Все по-самотни стават градовете
При своя непреодолим растеж,
Изпълва ги невзрачна тъжна гмеж
От скитащи самотни силуети.

Те мразят себе си и самотата,
Наричат чужда своята вина
В очакване на нови времена,
Когато хората ще станат братя.

А всеки сам ще чака дотогава
Ведно със всички в своя колектив,
Ще проверява още ли е жив
Срез мрака на всеобщата забрава

И ще гласува, щом го призоват,
Във полза на глупците всеки път.

314.

Във нашата действителност разгащена
Разцъфва буйна радио-простация,
Тя ден и нощ разпръсква надалеч
До смърт осакатена родна реч.

Едни и същи жалки безграмотници
Се именуват радио-работници,
Заекват, фъфлят, гаврят се без страх
За радост и на други, като тях.

Върлуват в радиото ни демоните,
Обсебили нахално микрофоните,
Като си мислят, че е много шик
Да не говорят български език.

И с основание навярно смятат те,
Че никой няма да им спре заплатите.

315.

Големият и абсолютен студ
Дали е в тази абсолютна нула,
Която в мислите ни е нахлула
На Келвин след прославения труд?

В света на веществата тя е праг
За всички претворби на топлината,
Но за студа, вселяващ се в душата,
Не съществува нечий краен знак.

Там всеки студ е всъщност предпоследен,
А всеки следващ още по-дълбок
Пред погледа на равнодушен бог,
Скрил в пазвата си ключ към рая леден...

Той всички проверява ни подред,
Кой най-добре е запасен със лед.

316.

От Запад се командва днес живота ни,
От хладнокръвни алчни хитреци,
Със планове, подробно разработени,
Че уж ни канят в техните дворци.

Водачите ни поглед са вторачили
Със вяра в очевидните лъжи,
А нашенецът чуди се, да плаче ли,
Или с безумците да се сдружи.

Ще го дарят със коравосърдечие,
Със право да лети на самолет,
С измамната увереност, че вече е

Любимец първозван на Евро-властите,
А може да му купят и билет
За сватба в Хага между педерастите.

317.

Правото на болка май е главното
Сред неотменимите права...
Тъй безпрекословно е и славно то
За петте човешки сетива!

Нашето прекрасно мироздание
Може и без много свободи,
Но ако остане без страдание
Нищо свястно няма да роди.

Болката е с ясни пълномощия
В двора на могъщия деспот,
Гдето всяко мъдро денонощие
Тя обслужва честния живот.

А за организма на невинните
Даже действа като витамините.

318.

Пътят към мечтите е безкраен,
Затова е и еднопосочен,
Даже и нещастникът окаян
Има право на билет безсрочен.

Все едно, че тръгва към Небето
И да се завърне няма начин
Към загадките на Битието
И към неговия образ мрачен.

Най-доброто в рая на мечтите
Е, че не зависят от забрани,
Няма как да бъдат те убити

Нито със закони правосъдни,
Нито със заплахи и закани.

Тях и Бог не може да помръдне.

319.

Да, техниката промени света,
Но без да се докосне до душата ни,
Където изблиците на страстта
Са надалеч от всякакво пресмятане.

Да, техният закон остава скрит
За разума на интелектуалеца,
Дори за днешния космополит,
Но се родее със неандерталеца.

А ние всички чудим се, дали
Душата ни чрез бъдеща хармония
Ще може нявга да се раздели

Със пещерните си превъплощения,
Възникнали по някаква ирония
Преди безмерно много поколения.

320.

Навред правоугодниците честни
Със искрена увереност твърдят,
Че според заповедите небесни
Страната ни върви по верен път.

С предимство имат право на пощада
Безпомощните старци и деца,
Но много всеки между тях изстрада,
А никой властите не порица.

Безропотно измират – тихи, чинни,
Без да надигат недоволен глас,
/По силата на тайнствени причини,

Които допринасят за това/
И те не ще дочакат светъл час,
За да използват своите права.

321.

Под покрива на надпис “гениален”
Се струпват най-различни имена
След принос някакъв първоначален,
Платен, било от мъж, или жена.

Те притежават клетки в календара
Със продължителен абонамент,
Историята ги приема с вяра
Във своя овехтял апартамент.

От Анибал и Цезар до Вергилий,
През Месалина и Наполеон,
Е пълно с хора, нормата покрили,
За да постъпят в бляскав пантеон.

А там, /от обществото всепризнати/
Играят ролята на експонати.

322.

Човеците взаимно се избиват
От обич, злоба или ей така –
Когато първо удрят, а мотивът
Се свързва после с Божата ръка.

Защо ли е във нас всесилен звярът
Със неговата ненаситна стръв
И със нагоните, които карат
Да ги засища със пролята кръв?!

А мирните дела са сътворени
От някакви чудати същества,
По странно съвпадение родени

Във резултат на първороден грях
Сред тъй наречените мнозинства,
За да се хвалим ние всички с тях.

323.

Водачите все повече треперят,
Изпълнени с томителни съмнения
Как любовта народна да премерят
Чрез електронните изобретения.

Тях непрекъснато ги охраняват,
Предпазват ги от чуждо посегателство,
Чрез ТВ-камери им правят завет
Против куршуми и против предателства.

Те роби са на своята охрана
Във къщи, в офиса си и в колата
Без изгледи за някаква промяна

И с вечен страх от бедстващите маси...
А бедните откриват свободата
Във дебрите на неизвестността си.

324.

Зъл гений управленската ни мисъл
На скудоумие я е орисал –
Началниците, почнат ли да сричат,
Като близнаци всички си приличат.

Начеват с “Вярно е, че трудност има,
Но тя е свързана със злата зима,
Правителството ни полага грижи,
То скоро работите ще задвижи...”

И по-нататък: “Всяко безпокойство
Е пречка за доброто преустройство.
Приканваме ви кротко да търпите,
Защото временни ще са бедите.”

А ние с послушание познато
Ще чакаме до куковото лято.

325.

Лукреций Кар е бил клинично луд,
Но ученият свят го уважава
За неговия превъзходен труд,
Донесъл му хилядолетна слава.

“За естеството на нещата” днес
Е като библия на атомизма –
Нормалните приемат, че е чест
да зрат света през лудата му призма.

Към него да се приобщиш с цитат
Показва, че си много ерудиран
На книгите сред пъстрия парад;

А от съмнения и гняв едва ли
Спокойният ти разум е раздиран,
Че Кар труда си в стихове създал е.

326.

Словата се износват, като дреха,
И бавно се превръщат във отпадъци-
На всяко ново слово за успеха
По пет-шест умъртвени думи падат се.

Днес тучните полета са “масиви”,
Разположението им – “позиция”,
В “парцели” се превръщат всички ниви,
Вложението пък е “инвестиция”.

Управителите са “менажери”,
Изписват на латиница обявите,
Наричат себе си “функционери”

И с безразсъдното си поведение
Езика на дедите ни поставят те
В ковчег за всенародно погребение.

327.

Да бъдеш честен, ако се *налага*,
Е благодатно правило в живота,
То лесно и завинаги приляга
Еднакво на слугата и деспота.

Така целта превръща се във средство
За утвърждаването на морала
И ценен дар, оставян във наследство,
На бъдните борци за Идеала.

Почтеност, придружена от боязън,
Е съчетание прекрасно, чудно,
И начин, за избраници запазен,

Как да достигнат възраст стогодишна
Без тежка старост, или детство трудно,
В съгласие със Волята всевишна.

328.

Претъпкана с прочути мъртавци
Е цялата съвременна История,
Сред тях блестят царе и храбреци-
Борци за чест и нови територии.

Не е ли много любопитно как
И мъртвите са в спор за власт над Времето?
Един на друг те си подлагат крак,
И носят на безсмъртието бремето.

Едни от тях успяват, други не,
Защото са безмилостно пометени
От нов герой във някое клане,

Родено от душевно затъмнение...
А лаврите, с които са почетени,
Потъват в океани от забвение.

329.

“Пастъор – общочовешки благодетел”
е надписът над неговия гроб, –
Титанът, който първи предусетил
как да се справим с не един микроб.

И този надпис, в камъка изсечен,
Е входен знак в научния Парнас
За приноса му, всепризнат и вечен,
В борбата срещу вирусния бяс.

А приживе е клеветен и гонен,
Преследван до последния си миг
От онзи зъл бяс, тежък и законен,

За чийто удар в никоя витрина,
Дори на склад при Дявола велик,
Не се намира засега ваксина.

330.

Щастлив да бъдеш днес е неприлично,
Когато шества повсеместен глад,
Но въпреки това периодично
Щастливи хора ражда този свят.

Щастливите умеят да сънуват
На яве всеки хубав цветен блян,
Да се надяват и да пророкуват,
Че Дяволът ще бъде нявга спрян.

Прославят сладката самоизмама
За изгрева на праведната мощ
В просторите безименни на храма,

Към който се стремят със всички сили,
А после ги поглъща вечна нощ
Преди да разберат, че са сгрешили.

331.

Отдавна Истината и Лъжата
Зависят от Съда и Адвоката,
Разменят лесно своите места
По призивите на Законността.

Всесилната прислуга на Темида
Се грижи бащински за Индивида,
Внушава му респект към всяка власт
И взима двеста долара на час.

В съда за Истината се наддава
И по-богатият я получава
След спор на адвокат със прокурор,
А бедният без спор е за затвор.

Богинята, с превръзка на очите,
И глухоняма става чрез парите.

332.

Красотата, странница случайна,
Кой ли е допуснал на Земята?
Може би избягала е тайно
Със Адам и Ева. И змията.

Бягството ѝ са узнали късно,
Но от рая са я прокълнали
Още през годините невръстни
Да презира хули и похвали.

Тя създава страсти и тревоги,
Но сама остава безучастна,
Безразлична, прелестна и строга

Сред възторг на звани и незвани,
Доброволно станали подвластни
На прищевките ѝ неразбрани.

333.

Титлата “голям специалист”
Се лепи чрез самообявяване,
Всеки тип със замисъл нечист
Своите измами предоставя ни.

Не един посредствен политик
/Обявил се гордо за *общественик?!/*
Става атомен енергетик,
Архитект, химик или естественик.

И в обсебения парламент,
В институтите и в комитетите
Не пропуска точния момент

За да каже как умело може
Да изпълва със мъгла декретите,
писани върху човешки кожи.

334.

Колко души днес четат Baudelaire,
Кой познава римите му спрехави
И страданията му безмер,
Въплътени в несравними стихове?

Малко сред човешкото море
знаят на Поезията силата,
Милиарди чувстват се добре
На Незнанието под закрилата.

Възхиттителен и неразбран
Си остава Принцът на поетите,
Неговият ръст на великан

Съзерцават само посветените,
А тълпата слави силуетите
На боксьорите и манекените.

335.

Живеем с денонощни привидения,
Неосезаеми, но всемогъщи,
Като трагични олицетворения
На дѐмони, навек едни и същи.

Сгъстява се роякът на забраните –
Сполитат ни отвред на всяка крачка,
А най-доброто средство срещу раните
Са днес банкнотите в дебела пачка.

Те вдъхват безопасност на малцината
Носители на тяхната магия
Чрез новите насоки в медицината,
Отнасящи се се само до ония,

Които властват на себеподобните.

Но са безпомощни във Преизподнята.

336.

Пътуват облаците без предел –
Предмет на поетически обстрел,
Най-поголовно биват те възпявани
И в нежни стихове обезсмъртявани.

С какво мъглявата небесна смес
Поражда неотслабващ интерес?
Тя странства без да спре хилядолетия
Сред изречения и междуметия

В пространствата на не един роман
За вход към Вечността предначертан,
А също неизменно и в поемите,
Без оглед на това, какви са темите.

Защото облаците всеки път
Умеят образа си да менят.

337.

Говори се от стари времена,
Че демокрацията е прекрасна
И че чрез нея в нашата страна
Ще разцъфти държава първокласна.

И тя разцъфна вече, но уви,
Единствено за типове престъпни –
Такъв “свободен” вихър се изви,
Че всичко живо и умряло тръпне.

В прослава на избрания хомот
Струи порой от думи непрестанни,
Тълпата обявяват за народ,
А банди търсят кожи недодрани.

Но гражданинът ни обнадежден
С търпение добре е запасен.

338.

Във “Никога” е пълно с мъртво време,
Спят непробудно дните и минутите,
Там няма непредвидени проблеми
И е стабилен курсът на валутите.

Във “Никога” куршумът не улучва,
Миролюбиво са прибрани сабите,
Очакваната подлост не се случва,
А силните не унижават слабите.

Замлъкнал е звукът във гласовете,
Пленен от вездесъщото безвремие,
Луната се опитва да му свети

Със своя блед жълтък от небосвода,
А героичното ни древно племе е
Застинало на път към ешафода.

339.

Защо не виждаме Исус дебел
По всичките икони многобройни? –
Не се е никой с грижата заел
Да ни снабди със данни по-обстойни.

Евангелистите накуп мълчат
За външността на нашия Спасител
И формите на неговата плът
През краткия му път на земен жител.

Показват ни го недохранен, блед,
С безмълвна мъка, скрита във очите,
Като че сякаш давал е обет
В прилежен глад да си довърши дните.

Но според мен е още под въпрос
Физическият образ на Христос.

340.

Старателно и строго всяка черква
Подменя Същността със Външността
И правдата човешка се зачерква
От златната писалка на властта.

Хоругви, плащеници и тиари,
Молитви, със или пък без тамян,
Увличат млади и подкупват стари
Да вярват в идол, с блясък увенчан.

Зад блясъка витае пустотата,
Наричана понявга Свят чертог,
Във който Простотата на Земята
Отглежда своя сляп пореден бог

За радост на великите сатрапи,
Монарси, узурпатори и папи.

341.

За миналото мъртво със любов
Се сецат старци, от тъга сломени,
В очакване на смъртния покров,
За който днес са предопределени.

На бъдещето мракът ги гнети,
Изчезнали са сладките заблуди,
Отдавно спят младежките мечти
И няма, няма кой да ги събуди.

Студена и всевластна яснота
Пронизва битието им печално,
От Спомена не скрива нищо тя,

Преследва ги с видения предишни
И кара ги с усърдие нахално
Да кажат, че са станали излишни.

342.

Множат се клетниците безотрадни
И по-високи стават катедралите,
Където във хранилища грамадни
На завет отлежават идеалите.

Молитвите предшестват боговете
По пътя на човешкото страдание:
“По-бързо боговете измислете!”
Е тяхното отчаяно послание.

Големи, малки, млади или стари!–
Растат на божествата ни дузините,
И всеки другия да изпревари

Със сила или хитрост се стареае
На Глобуса ни гладен сред пустините.

А след смъртта ни обещаваат райа.

343.

Неправдата достъпна е за всички
Във царството на Злото всепризнато,
Създадено от двете алхимички,
Които от Лъжата правят злато.

Темида е с превръзка на очите,
За да не вижда и не се срамува,
Но със отличен усет към парите,
Които ѝ помагат да не чува.

Полицията също е незряща,
Но е с тояга здрава във ръцете,
Стоварва я върху ви, щом ви хваща,
И удря, удря, докато умрете.

Така обществената ни агония
Накрая те превръщат във хармония.

344.

Животът ни на този свят изглежда е
Поредица от шеметни прежеждия,

Ако за него съдим по интригите,
Разказвани из филмите и книгите.

На добродетелите ни устоите
Се защитават смело от героите,

Но повечето случки многочислени
Са все измислени, са все измислени.

А всъщност всекидневните реалности
Са пълни с продължителни баналности,

Чието делнично предназначение
Е в неизбежното им повторение.

И главната награда за писателя
Е сладката измама на читателя.

345.

Речта на бебетата е невинна,
Защото тя е нечленоразделна,
Обвзета е от радост без причина
И като щастието е безцелна.

Не вярват, но самите те са вяра,
Която своя свършек надживява
На битките житейски сред пожара
Чрез призрака на бъдещата слава.

И от това божествено кърмило,
Събрало обич и добра надежда,
Образованието светлокрило
Слуги и господари произвежда,

И много още благородни хора-
Едни *извън*, а други *във* затвора.

346.

Подхване ли ви старческата кашлица,
Сърцето си за другите затваряте,
Да проверите мислите на страж ли са...
И почва времето на мемоарите.

А те приличат много на сладкишите,
Защото с доста захар са поръсвани,
И по-нататък, докато ги пишете,
Отново ги подслаждате. До втръсване.

Скрижалите са пълни с информации
В очакване да бъдат отпечатани
С подкрепата на важни декларации,

За да допълнят нашата идилия
И честната прослава на страната ни
Чрез вашите живителни усилия.

347.

Салфетките са като политиците,
Не стават за използване двукратно –
Веднъж изцапани, след туй езиците
За смет ги обявяват безвъзвратно.

Затъват на забравата в угрозата
Без оглед на красивата си шарка,
Дори ако типът на целулозата
Е с най-висококачествена марка.

Навлезли в градската канализация,
Те обявяват себе си за жертва
На непризнателната демокрация,
Която имената им зачертва.

С надеждата, че в някой хубав ден
Ще бъде подвигът им оценен.

348.

Страната се разграбва,
Народът ни отслабва,
Властта ни казва, трябва
Да теглим и мълчим.

Тъй “трябва” се превръща
Във сила вездесъща,
Завинаги присъща
На строя ни любим.

А като черни врани,
На кървав пир събрани
Палачите сноват

И режат без умора
От беззащитни хора
Човешка жива плът.

349.

Защо живеем в криви времена?
Часовниците ни ли са повредени?
Или усещането за вина
Ни кара да се движим все приведени?

Заробват ни със бой или без бой,
И депутати, и доброжелатели,
А историческият ни застой
Е факт по всички важни показатели.

Привнесени и родни чужденци
Ни водат, както води се добитъка,
Пред погледа на славните предци
И гневната им буреносна критика:

“Забравяш ли, нещастнико, че ти си
потомък на великия Паисий!”

350.

Робите говорят чрез мълчание
С Господ-бог, а също помежду си,
Няма думи тяхното страдание,
Нямат думи тяхните покрусии.

Мълчаливо търсят утешение
В милосърдието на съдбата,
Но съдбата с укор и презрение
Им отхвърля винаги молбата.

Тя със много кръв лекува робствата,
Над мълчанието се надсмива,
Награждава с обич не удобствата,
А отчаяната съпротива.

Вик тогава цепи тишината,
Като първи знак на Свободата.

Съдържание

Любов! Ти, майка на Омразата.....	5
Обичам да си съзерцавам скуката.....	6
Защо почитеността е тъй оскъдна.....	7
Разпънат съм върху невидим кръст.....	8
Не му остана време за приятелства.....	9
Зарадва го голямото събитие.....	10
Годините на коленопреклонност.....	11
Тревожно изтърпяваме заблудите.....	12
Във ада няма свобода и робство.....	13
Старостта със своята безполовост.....	14
Мечтаем всички за прекрасно.....	15
Огромно множество от хора.....	16
Последен край е краят на.....	17
Животът е възникнал във Вселената ...	18
Безбожието е добро убежище.....	19
В Дървото на живота обезлѝстено.....	20
Един ръководител на държавата.....	21
Дали грехопадението някога.....	22
Голяят човек е Праистория.....	23
За кораба ми старите пристанища.....	24
Понякога си мисля, че склерозата.....	25
Надеждите убиват нашто щастие.....	26
Жертви сме на две противоречия.....	27

Честността е враг на политиката	28
Обвземат ме съмнения, когато	29
Самотата най-често е избор	30
Той бе като много властници	31
Различията са родили Времето	32
Не се опитвайте да ме пробудите	33
Във времето, когато всички пролети . . .	34
Спомените ми са неспокойни	35
На планината в синьото подножие	36
Воюват помежду си политиците	37
Дори и дяволът не би се сетил	38
Изчезват щедрите производители	39
Доволни сме, че във света на книгите . .	40
Поетът е със собствена Вселена	41
Отдавна хората са разделени	42
Общуването ни раздалечава	43
Капанът на случайността	44
От стадната природа на човека	45
В държавата ни неголяма	46
Възторгът от щастливата	47
Във време на всеобщото поскъпване . . .	48
Как сладко е да вярваме в заблудите . . .	49
Бъдещето е без ускорение	50

Приписват им изострена сетивност	51
Страната ми е рай за чужденците	52
Големите герои на планетата	53
В прекрасния свободомислящ свят	54
Човек е безобразно издържлив	55
Какво е хубавото възпитание	56
Светкавичният бяг на новините	57
Мени се бързо смисълът на думите	58
Във този свят на жертви.	59
Роботите, безстрастни и замислени.	60
От братя Райт до птиците огромни.	61
А Глупостта е като всички дарби	62
Ако Доброто стане неспасяемо	63
Защитница на някои двуноги е.	64
Орисницата ми ме е орисала.	65
Живеели сме във прекрасно време	66
Изчезнаха душевните терзания	67
Какво говорят помежду си хората.	68
Казват, че светът намира ни	69
Медът на всяка власт е произволът.	70
Търпението ни е добродетел	71
Ти може да си предводител.	72
У нас водачите ни са кръстоска	73
Кристалите обичат самотата.	74
Тук поданиците превърнаха	75
Не са ли божествата светотатство.	76
Старее нацията ни, старее	77

Във мислите си често аз греша.....	78
Тъпотата няма върхове.....	79
Да знаеш как да властваш над.....	80
Пиянството е взрив на самотата.....	81
Щастливи са заспалите народи.....	82
На висшата наука сред чертозите.....	83
Родната ни телевизия.....	84
За грях един човек е недостатъчен.....	85
Нима ще стигнете до свободата.....	86
О, имат право мъдрите египтяни.....	87
Животът е условната присъда.....	88
Честта се чества вече.....	89
Обичам те със тиха.....	90
Да се забравя е вълшебен дар.....	91
Вселената е пълна с Отмъщение.....	92
Приятно е да знаеш, че Законът.....	93
Кого запомнят братята човеци?.....	94
Предавани сме от безброй.....	95
Когато боговете са различни.....	96
О, колко изтощителна е вярата!.....	97
Работниците със ръце мазолести.....	98
Посредственост притиска днес.....	99
Завърших на Земята обиколката.....	100
В Града, във Селото и във.....	101
Навред ще срещнете из.....	102
Безкрайността на Космоса.....	103
“Език свещен на моите деди”.....	104

Светът бе нявга безнадеждно сив	105
Настъпва вече разочарование	106
От самотата и скръбта раздирани	107
Тъй дълго <i>изковавахте</i> законите!	108
Мечтите са безмилостни тирани	109
Огромни са на робствата мащабите	110
Как стигат новините до звездите	111
Красиви словосъчетания	112
Светлата душа на Свободата	113
Да беше църквата ни по-богата	114
Една красива незабравка	115
Уверен бил е някога Сенека	116
Сред молекулите отсъства злоба	117
Страхът на няколко хилядолетия	118
По силата на някаквя ирония	119
Под мамещата сянка на Позора	120
Общественото мнение	121
Една красива млада изкусителка	122
Остана сам след битка с главорези	123
Какво ли казва бедният бандит	124
Децата на воюващи държави	125
Днес политическото празнословие	126
Презрял на трона тежката умора	127
Човешката природа дълго вече е	128
Отдавна Авенариус и Мах	129
Неандерталците са още живи	130
За Бога-Слънце вече са признати	131

Каква сияйна сила е науката!	132
Нерони, сталини и тамерлани	133
Бе слаб по историческите факти	134
Събрата му отровиха съдбата	135
Богатата и щедрата душевност	136
Минава време, сменят се водачите	137
Кръвта на стиховете са словата	139
Откакто Омир бог е с “Илиада”	140
Един крадец с лице на конгресмен	141
Той падна на властта си от високото	142
Какво велико чудо на природата	143
“Най-правилно е умно да	145
Въображението ми е тайна	146
Човечеството е по брой наддаващо	147
Някога дали ще стане ясно	148
Цветята, Любовта и Красотата	149
От джинсите до модните слова	150
Тревожно се преплитат във душата	151
Аз пиших нявга с вярата голяма	152
Щом злобата безумна ме обхване	153
Ако в страната ни цари мизерия	154
Защо властта е толкова продажна?	155
Човешкото страдание покъртва те	156
Харесвам възхвалата шумна и силна	157
Върви ли племето ни към	158
Щом Никой си, това е постижение	159
Съдбата иска да не ѝ се месим	160

Дори и най-голямото откритие	161
<i>Над</i> нас на небето е Богът	162
Сънувам рай от изрусени ниви.	163
Тук името на Честността е Мъка	164
На мене ми се струва, че	165
Ела, самоубийство на забравата	166
Един вързоп огромен от мечти	167
Творец си ти на чиста красота	168
Наложи ми се да започна чистене	169
Когато мечтите внезапно омръзнат . . .	170
Погребахме мечтите на бащите си . . .	171
Не съм самотен, щом гълпи от хора . . .	172
Смейте се, приятели, обиждайте!	173
Аз не съм благонадежден.	174
Аз болница съм, пълна с много	175
Поетът търси правда огледална	176
Пред мене бяга Новата година	177
Видях на сън несъществуващ град . . .	178
Отвя те нависоко твоят вятър	179
И все пак не изключвам Свободата. . .	180
Неизлечимо стари са лицата ни	181
Сред облаци от розов аромат	182
Ти си убеден борец за мир.	183
Земя на безвъзвратното въртене.	184
Страхът ще бъде вечен мой.	185
Когато Правдата е без защита	186
“Живял е нявга един цар”.	187

Не са ли призраците ми роботите	188
Неприлично е да бъдеш здрав	189
За да бъде нещо поетично	190
Той умееше вечно да бъде излишен . . .	191
Заекващата правда на насилието	192
Да научиш човек да се пази от	193
На светещата Истина каратът	194
Наскоро някакъв устат негодник	195
Във дните на напразните надежди	196
От огъня на всяко раздражение	197
Да бъдеш вожд партиен е	198
Той бъркаше “сонети” със “солети” . . .	199
Подобно на великите империи	200
Безумните скрижали на властта	201
На щастieto сладките закани	202
Опасно е в единствено скривалище . . .	203
Какво е бедният човек? – Загадка!	204
Присъдата, предписваща	205
Решението да напуснеш дните си	206
И най-големитете народни маси	207
Набожността на праведните	208
Слова, които предизвикват страх	209
Отело удушвава Дездемона	210
Слепотата на един народ	211
Когато чуя думата статистика	212
На хубавата ни земя във	213
Възможно ли е някой да се справи	214

Сини и червени ветрове.....	215
През слънчевите дни на Ренесанса	216
Заекването може би е грешка.....	217
Идеалистите и реалистите?	218
Преквалифицират се пернатите	219
Сред нашата съвременност	220
Душата е прозрачна, като призрак	221
Спокойствието е като Смъртта	222
С бюлетинки поиграхме	223
Езикът на Неправдата е свойски	224
Забелязвате ли всички	225
Защо Страхът във този свят расте. . . .	226
Лечебната мъгла на древността	227
Почитай, но недей обожествява	228
С какво се мери злобата човешка?	229
Бъдещето е заспало Минало	230
Броди из градеца наш	231
Напразно търсим умно обяснение	232
Ако щастieto е глагол	233
Виждам как безчислени тълпи	234
Над гробището се таи мълчание	235
Не е ли този свят като змия.	236
Чрез разпореждания многочислени. . .	237
В прогонване на древните лъжи	238
Понявга дните се уеднаквяват	239
Несправедливостта обича ужаса	240
Ако огледаш датите внимателно	241

Коя управа не е скапана	242
В годините на масова психоза	243
Питал съм се неведнъж напразно	244
Красиво чувство ражда се у мен.	245
Лицемерието слави скромните	246
Отдавна стене нашето търпение	247
Народът ни е доста често в криза.	248
По небивало странна ирония	249
Навред около нас народната	250
Кога ще спрем пред портите.	251
Изгубено е всяко равновесие.	252
Защо ли хората с духовна сила	253
Природата е строго мълчалива	254
Когато вечерта изсипе мрака	255
Чрез ябълките в райската градина	256
Достойно пазил той невинността си.	257
Тежат над него близо сто години.	258
Скрой хвалебствен стих, предаде	259
Природата ни пълна с красоти е	260
В обширната парламентарна зала	261
Във тези неспокойни времена	262
За изпита по Медицинска химия	263
Предател ли е бил Апостол Павел.	264
Когато свестните са малобройни	265
От малки още учим във училище.	266
Предишните революционери.	267
Ог старо време интелектуалците.	268

Чуден спор се разгоря наскоро	269
Обичам бодрите лъжи на песните	270
В прераждането вярват милиони.	271
Страната ни, родина на избраници	272
В “добрите семейства”	273
У нас аристократите са вносни.	274
Разоръжават ни и съкращават	275
Липсват ни поеми за изселени.	276
Отдавна ханският аул без шатри е	277
На английски “Riot” звучи “Раят”	278
Бе пред осем века сякаш вчера.	279
Самият съм безбожник, но обичам.	280
Напразно съм се питал многократно	281
Къде е онзи героизъм свят.	282
“Науката помага напоследък.	283
Дали злодей си, или пък добър си	284
Загрижено нещастното човече е	285
Не е ли твърде странно? – Мъдростта	286
Те рядко произнасят “догодина”	287
“Успех, пари и слава? – За какво	288
Със лицемерни сълзи вие плачете.	289
Знам десет заповеди	290
От страх – на страх, от грях.	291
Какви ли не езикови трагедии	292
Омръзват черно-белите събития.	293
Хипократовата клетва.	294
Превърна се в министър-автомат	295

Разбират ли сега аборигените	296
Щастието – роза несравнима	297
С почитеността се свиква много	298
Копнея за душевно просветление	299
Денят е вечно по-стар от нощта.	300
Не зная откъде ли са се взели	301
Не мисли, а “определено счита”	302
Аз търся преводач към мен самия	303
Погребани са спомените смътни.	304
Народите	305
Разтърсващо и страшно му е името	306
В музея ни събрани тук са	307
Празнични посмъртни песнопения	308
Наказанията за почитеност	309
Живеем си във два съвместни свята	310
Тя се захвана с писане от скука.	311
Светът непоправим е. Общо взето	312
В предсмъртен ужас е Невинността	313
Граничната бразда... Кръвта по нея.	314
Какво ли значи думата “Раковски”	315
Човек започва всяка светла заран	316
Все по-самотни стават градовете	317
Във нашата действителност разгащена	318
Големият и абсолютен студ.	319
От Запад се командва днес живота	320
Правото на болка май е главното.	321
Пътят към мечтите е безкраен	322

Да, техниката промени света	323
Навред нравоугодниците честни	324
Под покрива на надпис “гениален”	325
Човеците взаимно се избиват	326
Водачите все повече треперят	327
Зъл гений управленската ни мисъл	328
Лукреций Кар е бил клинично луд	329
Словата се износват, като дреха	330
Да бъдеш честен, ако се <i>налага</i>	331
Претъпкана с прочути мъртавци	332
“Пастьор – общочовешки благодетел”	333
Щастлив да бъдеш днес е	334
Отдавна Истината и Лъжата	335
Красотата, страница случайна	336
Титлата “голям специалист”	337
Колко души днес четат Baudelaire	338
Живеем с денонощни привидения	339
Пътуват облаците без предел	340
Говори се от стари времена	341
Във “Никога” е пълно с мъртво	342
Защо не виждаме Исус дебел	343
Старателно и строго всяка черква	344
За миналото мъртво със любов	345
Множат се клетниците безотрадни	346
Неправдата достъпна е за всички	347
Животът ни на този свят изглежда е	348
Речта на бебетата е невинна	349

Подхване ли ви старческата	350
Салфетките са като политиците	351
Страната се разграбва.	352
Защо живеем в криви времена?	353
Робите говорят чрез мълчание	354